

AVE MARIA

ŠTEV. (NO.) 13.

JUNE 26th 1920.

LETO (VOL.) XII.

AVE MARIA.

Izhaja vsako drugo soboto
Published every second Saturday by
FRANCISCAN FATHERS
in the interest of the Order of
St. Francis.

1852 W. 22nd PL. CHICAGO, ILL.
Naročnina \$2.00 na leto. — Subscription
Price \$2.00 a Year.

Published and distributed under permit
(No. 650), authorized by the Act of Oct.
6, 1917, on file at the Post Office of
Chicago, Ill. By order of the President,
A. S. Burleson, Postmaster General.

Entered as second-class matter Oct. 20,
1919, at the post office at Chicago, Ill.,
under the Act of March 3, 1879. Accep-
tance for mailing at special rate of Oct.
3, 1917, authorized October 25, 1919.

V ZALOGI "AVE MARIA" IMA- MO SLEDEČE KNJIGE. MOLITVENIKI:

O sv. deželi, povest	1.00
Salamonovi rudniki. Roman	1.00
Peter Rokodelčič, povest	.50
Povest, And. Gabršček	1.00
Ivan Mizerija,	1.00
Majdič: Na Sveti Večer vezan	1.25
Turki pred Sv. Tilnom. Povest	1.00
Igralec, roman.	1.00
Ne v Ameriko. Povest	1.00
Humoreske in Groteske. Ruski na- rodni humor	1.00
Erjavac: Hudo brezno. Roman	.75
Kozaki. Roman	1.00
Svetobor. Povest	1.00
Dane: Povesti za mladino	1.00
Četrtek. Roman.	1.00
Jurčič: Sosedov sin	1.00
Gruda Umira. Povest	1.00
Maksim Gorki: Povesti.	1.00
Spilman: Junaštvo in Zvestoba	1.00
Detela: Malo življenje. Povest	1.00
Zabavna knjižica. Povesti	1.00
Večeri ob Lemanu. Povest	1.00
Spilmanove Povesti šestnajst zvez- kov po	.50
Na različnih potih. Povest	.50
Jos. Jurčič, Sosedov sin. Povest ..	1.00
Romana. Povest	1.00
Vojnimir. Povest	.50
Alešovec: Ljubljanske slike	1.50
Zadnja kmečka vojska. Povest	1.50
Alešovec: Kako sem se jaz likal. Po- vest. Trije zvezki	2.00

POVESTI:

Fran Erjavac: Izbrani spisi. — Po- vesti Erjavčeve so znane in splošno pričljubljene. Vezan	1.00
Prokop Chocholonšek: Jug, krasni roman, ki prekosi vse druge Colo- move romane. Skrajno zanimiv. vez.	1.00
Spilman: Zadnji dnevi Jeruzalema v dveh zvezkih. "Trikrat sem že preči- tal ta roman, pa bi ga še čital", je rekel rojak. In to po pravici. Spil-	

man je v tem romanu prekosil sa- mega sebe. Oba zvezka	2.25
Sheehan: Kresilo duhov. Kdor po- zna duhovitega irskega pisatelja Sheehana, ta ve, da je Kresilo duhov knjiga, katere se človek nikdar ne naveliča. Vezan	1.00
Bob za mladi zob, vezan. Lepa knji- žica za mladino. Pa tudi odrasli bode našel v nji lepo kratkočasje.	.50
Spisi Andrejčkovega Jožeta, devet snopičev po	.35
Detela: Prihajaj, je krasen roman, skozi in skozi zanimiv in podoben.	.75
Martin Krpan, narodna povest. Kdo še ni slišal o Martin Krpanu? Kdo se še ni nasmajal njegovim duhovi- tim pristno kranjskim šalām? To je sicer izmišljena povest, vendar pisa- telj je tu v krasno zaviti obliki po- vedal bivši avstriji, da bode prišel iz Kranjskega Martin Krpan, ki bo- de premagal Nemškega in Mažar- skega Brdavsca in osvobodil svoj na- rod. Še le danes razumemo prav Martin Krpana	.75
Taras Buljka, zgodovinski roman. Krasen roman	1.25
Izidor Cankar: S potil povest. Izi- dorja Cankarja vsakdo pozna. Nje- gova duhovitost je znana. Tako du- hovita je ta povest, krasen jezik.	1.00

Dalje imamo v zalogi manjše povesti in romane:

Cesar Maks in Meksika,	\$.50
Don Kišot,	.50
Naša Ančka,	.75
Siste e Sesto, povest,	.75
Kuratorska povest,	.75
Zvonarjeva hči,	.50
Hudo brezno,	.75
Na različnih potih,	.50
Rešitev o pravem času,	.35
Narodne pripovedke,	.35
Gozdarjev sin,	.75
Ribičev sin,	.35
Grofinja Genovefa,	.35
Najdenček,	.35
Narodne pripovedke,	.50
Jaromil. Povest,	.35
Erazem Predjamski,	.35
Cerkvica na skali,	.35
Hubadove pripovedke,	.35
A. Kalan: Pripovedi,	.35
Pri Vrbčevem Grog,	.35
Car in tesar,	.35
May Erie,	.35
Na preriji,	.35
Potovanje v Liliput,	.35
Maksimilijan,	.25
Zbirka narodnih pripovedk,	.35
Mirko Poštenjakovič,	.35
Strelec,	.35
Pasjeglavci. Povest	1.00
Znamenje štirih. Roman.	1.00
Iz dnevnika mladega Poredneža. Po- vest	1.00
Jernač Zmagovač. Povest.	1.00
Eno leto med Indijanci. Povest	.50
Meško: Njiva. Povest.	.35

RAZNE KNJIGE:

Slov. Hrv. Katoliški shod. Poročilo
velikega shoda, ki je bil v resnici
rojstvo Jugoslavije. Kdor danes to

poročilo bere, ta vidi, kako so kato- liški naši škofje pletli vez med bra- ti Jugoslavlani, kako so polagali te- melje, na katere so potem postavili Jugoslavijo.	1.50
Prava Kristusova nevesta. Po sv. Alfonzu. Krasna knjiga zlasti za re- dovnike in redovnice. Da, vsak re- dovnik bi moral imeti to knjigo. I. zvezek	.75
Osmero Blagrov. Krasna knjiga za poduk slovenskega naroda.	1.25
Lurški čudeži,	
Več luči. Dr. Mahnič. Krasna knji- ga za sedanjí čas. Zlasti slov. du- hovnikom je priporočamo	1.50
Kako ti je ime (brošurica)	
Sv. Neža,	.15
Sv. Frančišek,	.15
Sv. Janez Evangelist	.15
Sv. Katarina,	.15
Marija Magdalena	.15
Rože Simanska	.15
Perutinar. Kdor želi gojiti kokoši in znati vse, kar treba za uspešno rejo kokoši, tu ima knjigo!	1.00
"Vzorov in bojev," katere je pisal Dr. Debevc. Te črtice so sedaj po- natiskane v posebni knjigi. Jako za- bavno.	1.50
Dr. Jeglič: Starišem! Stariši, prebe- rite to knjigo. Zlata je vredna	.50
Dr. Jeglič: Dekletam,	.50
Dr. Jeglič: Mladeničem,	.50
Angelček 12 letnikov po	1.25
Živinoreja. Farmarji, krasna knjiga za Vas.	1.00
Kraljestvo čebel. Farmarji, čebelarji to je knjiga za Vas	.75
Zemljevid Gorenjske.	.50
Zgledi bogoljubnih otrok.	1.00
Slovenske pesmi prevedene v nem- ščino.	1.00
Naša država. Kdor hoče čitati kako pojmujejo Jugoslavijo naši rojaki doma, naj čita to knjižico	.75
Kratka katehetika, navodilo za po- učevanje otrok v katekizmu. Ker v več župnijah dekleta in fantje oskr- bujejo poduk otrok v krščanskem nauku, jim bode ta knjižica dala le- pih navodil, kako se mora podučev- vati.	
Vzoci in boji. Kdor je čital "Dom in Svet" pred leti, ta se gotovo spo- minja.	
Vzorniki I. sv. obhajila. Podučna knjižica lepih zgledov vzlasti za o- troke, ki se pripravljajo za prvo sv. obhajilo.	1.00
Skrivnost Presv. Rešnjega Telesa, krasna knjiga o presv. Rešnjem Te- lesu, katero prav toplo priporočamo vsem častilcem Evharistiškega naše- ga Gospoda	1.00
Država brez Boga. Krasna razpra- va, katero naj bi prečital vsak Slo- venec	.35
Knjigovodstvo v dveh zvezkih. — Pravo knjigovodstvo je podlaga vsakega podjetja. Koliko naših tr- gočev ni uspelo edino radi tega, ker niso znali voditi knjig.	2.00

ŠTEV. (NO.) 13.

JUNE 26th 1920.

LETO (VOL.) XII.

Naročnina za celo leto za Ameriko \$2.00 za Evropo \$3.00

Naročnina za pol leta za Ameriko \$1.00 za Evropo \$1.50

List v obrambo sv. vere med Ameriškimi Slovenci.

Nekoliko prijateljskih besed.

KATOLIČAN? — Katoličan z vprašanjem — kdo pa je to? — Kdo? — To so naši — po domače rečeno — šviga-švagariji, naši katoliški možje, ki so katoličani, kadar jim to nese, dokler jim nese in kjer jim nese. Kadar pa katoličanstvo več ne nese, pa vržejo svojo krinko z obraza, vržejo "ovčjo obleko" in pokažejo se, da so v resnici le — volkovi. — Gospod Jezus je pred takimi nasprotniki prav pogosto svaril svoje učence in še danes svari nas vse, ki poslušamo njegov glas.

Sv. vera ima tako velikanski vpliv na človeško srce, da naredi iz divje zveri, iz divjega človeka krotko in pobožno jagnje.

Kakor hitro je pa kdo jagnje, dobi pa takoj sovražnika — volka. — Zato je Gospod tolikrat svaril svoje "ovčice," bodite previdni! Varujte se "pobeljenih grobov." — Varujte se "lažnjivih prerokov."

In taki krivi preroki so "katoličani z vprašanjem." Ko bi volk prišel med ovce kot volk, ovce bi zbežale pred njim. Zato pa vzame ovčjo kožo nase, da skrije svoje kremplje in svoje zobe, da tako preslepi krotke ovce.

Taki katoličani z vprašanjem so z besedo katoličani, se celo trkajo na svoja prsa kot katoličani, kadar jim nese, govorijo kot bi bili najbolj verni možje. So v katoliških društvih, so pri farah, so celo v cerkvenih odborih. So z duhovnikom. Toda le dokler nese, dokler mislijo, da jim bode vera pomagala pri njih "buzinesu,"

PO NJIH SADU jih boste spoznali — je rekel Gospod. Da, težko je spoznati te katoličane z vprašanjem, kajti znajo se skriti, znajo s sladkimi besedami preslepiti, znajo narediti tudi pobožen obraz. Toda njih sad?

Da, njih sad je:

V cerkev k nedeljski sv. maši ne hodijo, veliko ali skoraj nič — ker nimajo časa. Ali so utrujeni, ali imajo "buziness".

Otroci gredo v publicno šolo.

Petek drže malo, ali nič.

K spovedi gredo enkrat na leto, da dobe listek za društvo.

Naročeni so na brezverske liste, ker katoliški so jim "prefanatični."

Vse, kar katoliški možje začno dobrega, jim je nemurnost, jim je preveč.

Se boje vsakega katoliškega zavednega moža, ki si upa resnico povedati. Zato ga skušajo uničiti. Na konvencijo ne sme tak mož, ker bode baje "zdražbo" delal. Vsak tak mož mora ali z njimi "tuliti," če pa z njimi noče tuliti, mora biti uničen.

Duhovnika samo onega hvalijo, da je "fest", ki z njimi pije, se z njimi pajdaši, odobrava njih neznačajnost. Goreč duhovnik jim je fanatik, zdražbar, kazi mir.

Bolj ko je kak duhovnik goreč, bolj ga prezirajo in mu skušajo škoditi kot "fanatiku," kakor ga imenujejo, skušajo uničevati njegovo delo.

Vera jim je samo strankarstvo.

So najboljši prijatelji vseh protiverskih nasprotnikov, z njimi se spajdašijo.

Dokler je župnik z njimi so prijatelji z njim. Ko se jim zameri, ko jih noče ubogati in gre svojo pot, gorje mu! Nobena laž érezenj, nobeno obrekovanje, zmerjanje, sumničenje ne bode prenašnjusno, da bi ga ne porabili.

To so nekateri sadovi lažnjivih prerokov. Pa naj pri tem še lepše zavijajo svoje oči, naj še lepše govore — volkovi so in vsa njih vera, vsa njih pobožnost je grda krinka.

Vidite, to so katoličani z vprašanjem.

"TI ŠVIGA—ŠVAGARJI," kakor jih je list "Ave Maria" že dostikrat imenoval, so največja nesreča za ameriške Slovence. Urinili so se nam v glavne urade katol. jednote, v urade društev. Taki-le "šviga-švagarji" so pokopali Forest Cityjsko Sv. Barbaro, so zapravili že veliko katol. društev in napravili in uničili bodo vsako katol. organizacijo, kjer so še na krmilu. Kam jadra danes katol. jednota? Ali članstvo ne vidi? Za sv. Barbaro! To vidi vsakdo, ki ima odprte oči. Zakaj "kozel je za čuvaja zelnika," najhuši sovražnik katoliške misli je voditelj katoliške organizacije.

ZATO JE ZADNJI ČAS, da se naši katol. možje prebude in pometejo s takimi-le "katoličani z vprašanjem," s "šviga-švagarji"! Proč z njimi iz cerkvenih odborov, iz glavnih uradov kat. jednote in društev, iz uredništva! Tjo naj grede kamor spada — v rdeči tabor.

VELIKA SRAMOTA za vse Slovence so taki-le "šviga-švagarji." Narod, ki dopusti da morajo taki-le možje priti na krmilo — je bolan, mu nekaj manjka, — ni zaveden. Narod, med katerim morejo taki-le lažnjivi "preroki" cvesti in napredovati in se vspeti do vplivnih mest — spi.

Zatoraj, katoliški možje, zavedimo se! Bodimo odkriti, pošteni in nevstrašni možje! Kdor noče biti katoličan — kdo ga pa sili? Naj vrže proč vero! Čemu postati hinavec? čemu potem še krinka na obrazu?

HINAVŠČINA JE SRAMOTNA. Gospod Jezus je imel usmiljenje s prešestnico, s cestninarjem, da, z vsemi največjimi grešniki. Toda neizprosno trd pa je bil do hinavcev. Teh pa ni mogel trpeti. Te pa ni mogel drugače, da je spletel bič in jih nabil. — Kako se nam vsem gnjusi hinavec, ako je z nami ko je pri nas, ako nam z besedo zatrjuje, da nas ima rad, v resnici pa je naš nasprotnik. Da pokažemo,

kako se nam tak hinavski človek gnjusi, kaj radi pljunemo pred njim. In to tudi zasluži, ker s hinavščino človek sam sebe silno ponižuje in sramoti.

V MESECU JUNIJU častimo božje srce Jezusovo. Srce njegovo kot sedež odkrite požrtvovalne in zveste ljubezni njegove do vas. Zato pa nam ta mesec kliče to Srce: "Sin hči, daj mi svoje srce!"

Gospod Jezus noče ne naših darov, ne naših molitev, ne naših postov, ničesar noče, razun pred vsem naše srce, našo odkrito ljubezen. Če mu ne damo srce, popolne in čiste in odkrite in zveste ljubezni, tudi ničesar drugega ne mara od nas.

Dragi katol. Slovenec — roko na srce: Ali je tvoje srce Gospodovo? kot katoličan, kot faran, kot član kat. društvo si na zunaj — katoliški, si Jezusov — je tudi **TVOJE SRCE** Njegovo? si katoličan z mislijo, s pričanjem, s življenjem, z dušo in srcem?

O če si, blagor ti!

Če nisi, gorje ti! Grd hinavec si, ker skrivaš pod krinko tvojega kat. društva, tvoje kat. jednote, tvoje župnije — srce, ki je popolnoma nekoga drugega!

Ako nisi v srcu katoličan, ali ni grdo, ni poniževalno za te, da si v kat. jednoti? da si v kat. društvu? da se izdajaš kot kat. moža? Ali te ni sram, kot takega se izdajati? Te ni sram biti hinavec?

DA, KATOL. SLOVENC! ko bi se enkrat tudi mi zavedli vsega tega, ko bi se vsakdo sramoval biti hinavec, ko bi vsakdo, ki je odpadel od vere, pustil pri miru vse, kar je katoliškega, se vsaj ne silil v ospredje — ko bi katoliški možje že enkrat pometli take-le smeti izmed svoje srede, kako lep mir bi zavladal v jednoti, v društvih in po naselbinah. Nastale bi med nami takoj lepe razmere, kakoršne občudujemo med kat. drugih narodnosti, pri organizacijah kakor so K. o. C. i. dr. kako lepo bi napredovala kat. društva in župnije. Tako so pa ti katoličani s svojim vprašanjem kot priveskom, kot cokla, kot strup, kot naša mora, kot naše prekletstvo.

Presv. Srce Jezusovo, blagoslovi ameriške Slovence in pomagaj jim se otresti "lažnjivih prerokov," ki ga drže v svojih krempljih, da se ne more dvigniti k tebi, kamor bi se tako rad dvignil. Dobri katol. možje bi radi razširili dobro časopisje, pa jih ti zavirajo. Sezidali bi radi katol. podjetja, organizirali Zveze in društva, pa jim ti "katoličani z vprašanjem," sproti podirajo vse njih delo.

Da, veliko bode treba še moliti, da nam bode Bog vzbudil pravih mož, navdušenih voditeljev in resnih mož!

Častna straža naj misli na to našo "mizerijo".

ČASTNA STRAŽA PRED TABERNAKELNOM.

GLASILO ČASTILCEV PRESV.
REŠ. TELESA.

Urejuje Rev. J. J. Plaznik
Des Plaines, Ill.

ROFICA FERIA, pobožna žena, je zelo rada obiskovala najsvetejši zakrament. Ko so jo nekoč vprašali, kaj dela po cele dolge ure pred oltarjem, je rekla: "Ne po cele ure, ampak celo večnost bi klečala pred tabernakelnom." Tam resnično najdem svojega Boga, hrano izvoljenih in vzrok nebeškega veselja. Tam ga slavim, ljubim in častim. Kaj dela revež v prisotnosti bogatega dobrotnika? Bolnik pri zdravniku, žejen pri studencu?"

Gotovo se je ta duša zavedala božjega daru, Jezusa na oltarju; zavedala se je, da je češčenje presvetega Rešnjega Telesa najpopolnejše češčenje. Predmet nobenega drugega češčenja ni tako vzvišen, častljiv in trudavreden.

Zelo lepo je svetnike častiti, ker se razodeva božja velikost v njegovih poveljanih služabnikih. Ti božji služabniki so storili velike reči, ko so živeli na zemlji. Za plačilo uživalo nesmrtno slavo.

Častiti angelje, je enako dopadljivo Bogu, ker so čisti duhovi in vneti za naše zveličanje.

Častiti preblašeno devico Marijo, ki je bila od vekomaj izvoljena, da postane mati božja, je še bolj hvaljevredno. Težko, skoro nemogoče, je služiti Zveličarju brez češčenja

Marije.

Četudi so te pobožnosti tako lepe, je vendar središče pobožnosti presv. Rešnje Telo. Sv. evharistija je pravi Bog in človek, naš ljubljani Zveličar. Pri vseh drugih pobožnostih častimo božje stvarstvo, v najsvetejšem zakramentu pa častimo svojega Gospoda in stvarnika.

Velika misel. Pri oltarju klečiš in veš: Nekaj korakov stran je resnično pričujoč moj Zveličar! Tam v sveti hostiji je moj stvarnik, gospodar veselstva. Tam v tabernakelnu živi začetnik in zaščitnik svete cerkve — moj Bog, katerega bom nekoč videl v vsi slavi, v katerem bom našel svojo slavo in veselje. Tu je z isto svojo dragoceno krvjo, katero je prelil na križu za moje odrešenje, z isto svojo čudovito dušo, najvišjo umetnostjo božjo, z istim božanskim srcem, v katerem so vsi zakladi božji.

Vzvišenost te pobožnosti se kaže tudi v tem, da vsebuje vse druge pobožnosti.

Svetnike najboljše počastimo z daritvijo svete maše. Kjerkoli se daruje daritev svete maše, tam počivajo v oltarju tudi ostanki svetnikov. Kakor uče sveti očetje, obkroža oltar brezštevila angeljev in časte skritega Boga. Marija se vedno vdeležuje češčenja svete evharistije. Telo Jezusovo v sveti evharistiji je del njegovega telesa, kri njene krvi. Cello presveta Trojica je nerazdružljivo združena s to božjo skrivnostjo. Oče, Sin in sveti Duh so vedno ne-

razdružljivo združeni. V čudovitem združenju z drugo božjo osebo častimo tudi Očeta in svetega Duha.

Nerazumljiva skrivnost včlovečenja se ponavlja pri sveti maši. Božji sin vzame meso nase po mašnikovih besedah, kakor je nekoč vzel v Marijinem Telesu. Tudi trpljenje in smrt Gospoda se ponavljajo na oltarju. Četudi nekrvavo, se vendar Jezus daruje svojemu Očetu v spravo za naše grehe, kakor se je daroval na križu. V tem češčenju tudi najbolj častimo presveto srce Jezusovo. Vse to kaže, da je češčenje najsvetejšega zakramenta središče vsega češčenja. To češčenje je podobno solncu, iz katerega prihajajo žarki iz njegovega življenja, trpljenja in smrti.

S češčenjem najsvetejšega zakramenta dajemo Bogu največjo čast; zato je češčenje najveličastnejše; s tem češčenjem prejemo pa tudi največ milosti, zato je to češčenje najkoristnejše.

Vsi otroci katoliške cerkve se lahko vesele, da imajo na oltarju novega zakona zaklad nebeškega bogastva. Tu je morje, v katerega se stekajo vse reke božjih milosti in usmiljenja. O pričujočnosti božji med ljudmi je rekel kralj David:

"Kako ljuba so mi tvoja prebivališča, Gospod vojnih trum! Moja duša hrepeni in kopni po lopah Gospodovih. Moje srce in moje meso se veseli v živem Bogu; vrabec si namreč najde hišo in grlica svoje gnezdo, kjer izvali svoje mladiče; jaz pa

najdem tvoje oltarje, Gospod vojnih trum, moj kralj in moj Bog. Blagor njim, kateri prebivajo v tvoji hiši, o Gospod! vekomaj in vekomaj te bodo hvalili."

Ena stvar je človeku neobhodno potrebna, le ena je človekova naloga na svetu, da izvršuje voljo božjo. S tem, da se človek popolnoma podvrže Bogu, doseže popolnost; s tem, da se strinja z njegovo voljo, doseže časno in večno veselje. S češčenjem svete evharistije se popolnoma izročimo Bogu: svoj razum z vero, svoje srce z ljubeznijo, svoje telo z vnanjim češčenjem.

Sveta evharistija je verska skrivnost v popolnem pomenu besede. S to skrivnostjo darujemo Bogu najdražje časno posestvo, razum. Na oltarju ni ničesar, kar bi gnalo naše čute k veri. V jaslicah in na križu se je naš Zveličar ponižal; to se je dalo občutiti z našimi čuti. Zveličarjevo božanstvo je bilo prikrito, vidna pa je bila njegova človeška narava. Na oltarju je skrito božanstvo, kakor tudi človeška narava. Pri jaslicah in pri križu so bile priče, katere so lahko pričale, da je bil Jezus Bog: Angelji, ki so oznanili pastirjem veselo novico, zvezda, ki je otemnela na veliki petek, potres, mrtveci, ki so vstajali — vsi ti so bili priče njegovega božanstva. Nič takega ni na oltarju, Božje poročilo edino vzdržuje našo vero! Verovati moramo brez pomoči naših čutov.

Sveta evharistija je tudi skrivnost ljubezni. Naš Zveličar se je neizrekljivo ponižal, da je postal naš brat, naša hrana in žrtev. Kdo more premišljevati tako ponižanje, da bi se mu ne zbudila ljubezen v srcu?

Kdo si more predstavljati koliko gorečnosti je zbudila sveta evharistija v človeških srcih! Brezštevila, dobrih sklepov in svetih dejanj! Nezmerno čast dajemo Bogu, če mu izročimo dušo in telo. Da, tudi telo; kajti cel človek mora služiti Bogu. Tudi telo je stvarstvo božje in sicer zelo čudovito stvarstvo. Nikoli pa ni človek večji, kakor tedaj, kadar kleči in moli svojega Boga, skritega v najsvetejšem zakramen-

tu. Kako vzvišen in milosti poln je duhovski stan. Duhovnik je že davno samega sebe popolnoma izročil Jezusu v najsvetejšem zakramentu. To pa še ni dovolj; izroča se mu še vedno, vidno ga zastopa in mu izroča in vodi k njemu človeška srca. Sestre-redovnice so se mu tudi popolnoma izročile, da obiskujejo večkrat na dan in delajo le za njega. Kjer je vera, tam je češčenje do najsvetejšega zakramenta; kjer ni ljubezni in češčenja do tega zakramenta, ni žive vere pod nobenim pogojem. Zato pa bodo naši člani in članice toliko bolj razširjali to češčenje z besedo, posebno pa dobrim zgledom. Brez duhovnikov in redovnic ta Jezus ne more biti poznan.

Da jih Bog veliko pokliče, za to naj molijo vsaki dan. Starejši mrjejo, mlajših ni. Zakaj jih ni? Ker ni vere, ker ni češčenja do Jezusa v najsvetejšem zakramentu. Ne manjka jih zato, kakor bi morda kdo mislil, ker je ta stan pretežaven ali zaničevan. Zaničujejo ga le oni, ki so verniki le po imenu. Če bi imeli pravo vero, bi živeli po njej: "Vera brez del je mrtva," pravi sveto pismo. Glavno zapoved v veri pa je: "Ljubi Gospoda svojega Boga iz vsega svojega srca . . . Druga pa je tej enaka: Ljubi svojega bližnjega,

kakor samega sebe." S tem je jasno dokazano, da je vera pri premnogh mrtva stvar. Zato: z vso silo in močjo delajmo, da privedemo ljudstvo k večjemu češčenju svete evharistije.

Kdo dvomi, da je češčenje do najsvetejšega zakramenta največja tolažba za revna človeška srca. Iste čudeže, katere je Zveličar delal za telesne pohablence v Judeji, dela nad duševnimi bolniki sedaj, slepim daje vid, da spoznajo vrednost stvari za večnost, vrednost težav in vdanosti v voljo božjo. Kruljevim daje moč, da okrepe svojo slabo voljo, da delajo z ljubezni do Boga; obuja mrtve v smrtnem grehu k življenju. Za vsako duševno boleost ima zdravilo.

Ali si zapuščen in žalosten? Na oltarju boš našel dušnega tolažnika. Ali si reven v čednostih. Oni, ki poseduje vse bogastvo, te čaka v tabernaklu, da deli svoje bogastvo s teboj. Ali te grehi teže in bi rad dobil odpuščanje? Pojdi v cerkev. Usmiljeni Jezus te bo sprejel z odprtimi rokami. S svojo lastno srčno krvjo te bo poživil in ti dal moč, da prideš v božje kraljestvo.

Oltar je prostor, kjer Jezus uči, nas očiščuje, posvečuje in pokrepčuje, daje nam v gotovi meri tudi lastne popolnosti. Če bi večkrat premišljevali ljubezen božjo, bi višje cenili ta dar božji, sveto evharistijo.

Naša čutila do skritega Boga bi morala biti ista, kakor pobožnega Mgr. de Segur, ki je rekel:

"Vsem tistim, katere ljubim, želim le eno, kar obsega vse drugo: globoko, živo vero v Jezusa Kristusa, evharističnega Boga, kruh življenja, hrano izvoljenih, čudovit vrelec, iz katerega prihaja vsa svetost, moč, ljubezen in veselje."

Pismo Florijana Pertocy iz Pittsburga, Pa.

Cenjeni gospod! — Iz srca se veselim glasu, da je list "Ave Maria" prišel v svoje domovje. Sv. Devica Marija ima res vso skrb za to "Ave Maria"—podjetje. Dal Bog, da bi še nadalje žarki božje milosti in bla-

goslova sijali nad njim.

Sovražni grobokopi so listu res vse naokoli kopali grob; toda zrahljali so mu drevesu enako zemljo in nehote povzročili, da to Marijino drevo sedaj še bujnejše raste. Božja previdnost dopušča viharje, ne da vničijo cvetje spomladi, ampak da prenašajo cvetlični prah in pomagajo s tem, da razvije sad iz cvetja". —

Utica, III. — Cenjeno uredništvo: Prosim malo prostora v vašem cenjenem listu, da objavim svoje želje in misli. Moja želja je, da bi mi vsi pomagali po svoji moči revežem v starem kraju, ko nas kličejo na pomoč, saj vemo, da bomo vse povrnjeno dobili; On nam je obljubil, kateri ne more ne goljufati, ne goljufan biti. Rekel je, da ne bo zgubil svojega plačila, kdor da kozarec vode najmanjšemu bratu.

Slovenci in Slovenke so silno do brega srca, to se je pokazalo, ko so sleparji kolektali za "milijonski sklad. Poznam moža, ki je silno varčen; večkrat sem ga videl, ko se je mučil v tovarni pri ognju. Ko so prišli sleparji za milijondol. sklad, jim je dal kar 25 dolarjev. Vprašal sem ga, kako da je dal toliko svoto sleparjem, ko je tako krščanski človek. Rekel je, da je dal za reveže v starem kraju, da hoče denar nazaj, če ga ne bodo reveži dobili. Od sleparjev ne bo nikoli ničesar povrnjenega dobil. Da bi omotili ljudstvo, so pisali pa časopisju, koliko so dali za opravo v uradu. Toraj je ves denar šel za upravne stroške. Nazadnje pa še pristavijo: "Glejte, tu so računi." Po njihovem računu je šla ogromna svota za stolce in mizo, pri kateri kujejo naklepe, kako bodo narod prodali. Iz starokrajskih listov pa prihaja poročilo, da so izdajalci-komunisti prejeli milijon in pol kron iz Amerike, da so sebe opasli in najeli Italijane, da so čakali oboroženi, da zasedejo slovenske dežele. Za take reveže je šel denar. Ali ni nekdo tožil lansko leto v Chicagu in morali so mu denar povrniti.

najboljši, ki je bil v ječi med vojno Sicer bo treba pa pohiteti; banda se krha; ko so zapravili, ne bo nihče odgovoren več. Drugače pa je, če človek pošlje miloščino v pravi kraj.

Bratje in sestre, sreča nas išče, ker se lahko delamo dobra dela, dokler je še dan. Z veseljem sem čital, kako neki rojak lepo piše v "Ave Mria" o češčenju svetega Rešnjega Telesa in v ta namen pošljem 10 dolarjev. Tudi mi lahko damo mali dar Njemu v čast; v starem kraju nas kličejo na pomoč vojne sirote, krščanski orli, šolske in usmiljene sestre; tudi v Parizu prosijo pomoči jugoslovanski akademiki.

Prav veselilo me je, ko sem čital v "Edinosti" lepi podučen dopis, katerega je napisala neka dobra katoličanka. Da bi si ga vse žene in dekleta k srcu vzele in tudi živele po lepih opominih, katere daje v dopisu! Ker se pa pritožuje, da ima nasprotnike, se lahko vsaka katoličanka spomni na svetega Pavla, ki pravi: "Mene pa Bog obvaruj, da bi se s čem drugim hvalil, kakor s križem gospoda Jezusa Kristusa." H koncu pa še dostavi: "In vsi, ki v Kristusu Jezusu pobožno živijo, bodo preganjani." Tudi pravi sveto pismo: "Blagor njim, ki zavoljo pravice preganjanje trpe, ker njih je nebeško kraljestvo".

Ker dopisnica pripomni, da je Italijana v cerkvi opomnila, kako naj se obnaša, zato hočem tudi jaz naznaniti, kako se mi je godilo, ko sem delal v opekarni pred tremi leti med Italijani in slovenskimi rdečkarji. Pred tremi leti je prišla cela tropa Italijanov v to mestece, kjer jaz živim že mnogo let. Delali smo skupaj v opekarni. Hudo se mi je zdelo, ko so ti polentarji tako grdo psovali Marijo, prečisto devico. Mislil sem sam pri sebi: Dolgo časa vas že ne bom molče poslušal. Prilika se mi je ponudila, ko je prišlo neko italijanče dela iskat. Predno je še delo dobil, je že imel na jeziku nesramne besede na Madono. Vprašam ga, odkod ima pravico Madono tako grdo psovati, pa pravi, da ni krist-

jan. Jaz mu povem, da se mu po govorjenju pozna, da je italijanski pujssek, toda Marije ne sme sebi enake delati. Kmalu pride drug polentar vprašat, kakšne pogovore imam s tem gospodom. Povedal sem mu, da me srce boli, ko tako grdo govori o Mariji; pa mi odgovori: "Madona je moja ljuba mati; ne govorim slabo o svoji materi." Začne se hvaliti, kako je močan in da tudi pivo rad pije. "Dobro," sem rekel; če si močan v rokah in če pivo rad piješ, ti ga jaz kupim, samo da boš vsakega Italijana za vrat zgrabil, kateri bo Madono psoval. S tem pa polentarji niso bili zadovoljni, da bi jih kdo za vrat tišal; zato so se zgovarjali: "Mi Italijani ne psujemo one Marije, ki je v nebesih, ampak jezni smo na ono Marijo, ki v uradu piše." O, seveda, sem rekel, samo eno tako psovko ji recite, pa vas bo takoj policaj za vrat pograbil. Razven nekaj Italijanov je delalo tukaj tudi nekaj rdečih Slovencev. Ko sem moral sam neko zatvornico odpirati, sem prosil nekega rudečkarja za pomoč. "Jaz že ne," pravi: zatvornica me je pobila, da so me morali peljati k zdravniku. Jaz sem mu pojasnil: "To ni nič čudnega". Ko smo bili mi v nedeljo pri sveti maši, si ti okoli opekarne razbijal. Ko sem prišel iz cerkve, so tebe na avtomobil nakladali." Pri teh besedah se jih par oglasi: "Ali ni nedelja taka, kakor vsak drugi dan?" Povedal sem jima, če nimata vere, je ne moram jaz vliti v vaju."

Pretekla so komaj tri leta, pa ni nobenega rdečkarja več, da bi vpraševal, če je nedelja drugačen dan, kakor drugih Italijanov ni več, da bi psovali Marijo; tovarna ne posluje več.

Še neko željo bi rad izrazil. V starem kraju smo se šli radi priporočat Mariji Pomagaj na Brezje, posebno še za srečno zadnjo uro. Ali se ne bi zbralo skupaj več rojakov, da bi nekaj skupaj zložili, pa bi poslali kakemu duhovniku v stari kraj, da bi šel za nas na Brezje in tam maševal za nas. Tak duhovnik bi bil

ali pa kaka šolska sestra, ki je imela otroke v oskrbi med vojno. Ali je še kdo drugi teh misli? — **John Culjan**

Dodatek k častni straži.

Poprava: V zadnjem izkazu darov se je vrinila neljuba pomota. Namesto Mrs. Peter Kogona, naj se bere: Mrs. Peter Rogina.

MOLITEV.

Kdor sploh ne veruje v Boga, ta bo seveda molitev kratkomalo zavrgel, takim ljudem sledeče vrstice niso namenjene.

Toda je premnogo ljudij, ki pravijo: "Kaj pač treba moliti, Bog itak vse ve? Molitev ni potrebna; ravno ti, ki največ molijo, so največji hinavci in najslabši ljudje." Na to odgovarja sv. Avgustin: "Nekaj drugega je tega, ki ve in zna, poučevati, nekaj drugega vedočega prositi. Mi ne molimo, da bi Bogu povedali svoje potrebe in nadloge, marveč mi ga prosimo. Mi molimo radi sebe samih, ker molitev nas vleče k zaupanju v Boga in k Božji ljubezni." Zato pravi nemški apologet tako krasno: "V molitvi javlja se i najnižjemu človeku spoznanje vzvišenega in božjega; molitev je filozofija ljudstva."

Kdor hoče imeti sploh kako veri, ta mora smatrati ravno molitev kot jedro vere. Apologet P. Albert Maria Weiss pravi: "K veri spada molitev, in sicer tako neizogibno potrebno, kakor je vsaka vera brez molitve nemogoča. Kdor zavrže molitev, ta zanika, da bi bil človek od Boga odvisen." (Apol. d. Christ. III., st. 1146.)

Res nerazumno nam je, kako more kdo trditi: "Kaj pomaga molitev, Bog je že od večnosti sklenil, kako se bo vse godilo do konca sveta, in kar je enkrat sklenjeno, tega nobena molitev več spremeniti ne more."

Dasi je resnica, da je v Božji Previdnosti že vse določeno, vendar ostane molitev naša dolžnost, da c.

hranimo same sebe v soglasju z Božjo voljo in da najdemo moč in silo. Ravno v tem se kaže prava otroška ljubezen do Boga.

Moderni pogani pravijo, da Bog naše molitve ne potrebuje. Seveda je ne potrebuje, toda bila bi to neizmerna nehvaležnost, ako bi mi, revni zemski červeci, ki smo v vsem od Boga odvisni, ne slavili Boga iz celega svojega srca. Kateri človek bi bil zabredel že tako daleč, da bi v svojem srcu nikake hvaležnosti več ne čutil? Ni stvari na svetu, ki bi bila tako grda, kakor nehvaležnost, in to nehvaležnost naj bi mi kazali proti Bogu, od katerega imamo vse? Že Rousseau zavrača takega človeka, ko pravi: "Ko se vračam v samega sebe, dviga se v mojem srcu čut hvaležnosti in blagoslavljanja napram Stvarniku mojega rodu, in to čustvo me priganja, da se klanjam Božanstvu!" (Emile, I., X.)

Kdor zametuje molitev, ta je zavrgel vero, ta je zavrgel vsa najblažja čuvstva svojega srca; radi tega pravi prav umestno P. Weiss: "Molitev je najsigurneje znamenje za duha, s kakim je človek navdan." Seveda se tudi lahko molitev pretirava, kakor vsaka druga stvar. Kdor moli iz hinavščine, kdor moli, zraven pa zanemarija svoje stanovske dolžnosti, kdor moli, zraven pa je trdosrčen do revežev in nima nikakega usmiljenja z njimi, kdor moli na način, da se mu drugi morejo posmehovati, ta smeši ne samo sebe, ampak molitev sploh. Da imamo tudi v človeškem življenju dovolj takih slučajev, ne bomo tajili, toda iz jednega slučaja ne smemo sklepati na splošnost.

Vsi duševni velikani so molili. Opozarjam samo na članek, v katerem smo razpravljali vernost naravoslovcev. Celo o Bismarcku se trdi, da je dnevno čital odlomek iz Tomaža Kempčanove: "Hoja za Kristusom." Samo nema žival ne moli, ker nima nesmrtni duše in ker ne pozna svojega Stvarnika. Človek pa, ki ima od Boga razum, je dolžan moliti, in v svoji vsakdanji molitvi povedati Bogu, kako ga lju-

bi. Kogar imamo radi, s tem se radi zabavamo in radi razgovarjamo. "In čudežna", pravi Goethe, "je ljubezen, ki se javlja in kaže v molitvi!" (Zc. XIV., st. 191.)

~~~~~

PRAZNIK MATER —

MOTHERS' DAY.

Rev. J. C. Smoley.

V nedeljo dne 9. majnika slavil je ameriški narod "Dan mater", Mothers' Day. Ta dan sega daleč v preteklost. Bili so trije omembni materni dnevi, ki so se odigrali pri največji igri, kakoršno je kedaj videl svet.

Prvi dan je bil na Golgoti, ko je Odršenik visel v groznih mukah na križu in izdihnil svojo dušo, zapuščeno od vseh. — Toda mati je bila tam! —

Ko je Jožef iz Arimateje vzel Jezusovo truplo raz križ, da bi ga položil v nov grob, ni bilo nikogar tam; vse je pregnal strah pred Judi. — Toda mati je bila tam in sedela ob grobu!

Vse je bilo tiho in mirno na dan Vstajenja ob grobu; vojaki so stražili grob. — A mati je bila pri grobu!

Dan mater — Mothers' Day — pade vedno v mesecu majnik. In majnik je posvečen Kraljici nebes, Materi vseh kristjanov. Na Njo smo mislili na dan mater, na "Mothers' Day."

Kaj nam je mati v našem življenju! Ako nas zaničuje vse, ako nima nikdo za nas ljubeznive besede, ako naš sovražni vse, ostane nam še vedno: Mati! Ni slajše besede ko beseda: Mati! In nobena beseda ne more več omehčati srca izgubljenega sina, izgubljene hčere, spomin na mater jih privede nazaj na pravo pot.

Na jednom samem dnevu vsaj — na jednom izmed tristo petinšestdeseterih — naj si je vsakdo zbral svoje misli in postal pri spominu na mater! Kdor je storil to, počastil je sebe, ker je počastil in slavil spomin na mater, naj si je še pri življenju ali pa če je že v večnosti!

MODERNE FRAZE.

Piše Rev. J. C. Smoley.

III. POGLAVJE

Nestrpnost katoliške cerkve.

A katoliška cerkev kljub svojemu načelu: “Izven cerkve ni zveličanja” ni nestrpna ali, kakor pravijo “intolerantna”, najložje dokažemo z besedami velikega papeža Pija IX. z njegove okrožnice z dne 9. decem. 1854: “Trdno moramo verovati da izven

katoliške cerkve ne more nikdo izveličan biti, ker je ona jedini čoln rešitve; toda istočasno moramo verovati, da si ti, ki žive v nepremagljivi nevednosti prave vere, nikakor ne nakladajo krivde v očeh Božjih.” Je toraj katoliški nauk, ki ga najdemo v vsakem katekizmu, ki se glasi: “Ti, ki so brez **lastne krivde** izven katoliške cerkve (t. j. ki so rojeni kot nekatoliški kristjani in kot taki vzgojeni), pa odkritosrčno iščejo resnico in po najboljših močeh spolnjujejo Božje zapovedi, spadajo sicer ne **vnanje**, toda **notranje** k katoliški cerkvi in se toraj lahko izveličajo.”

Nikdo toraj, kdor trezno, pošteno misli, se ne bo spodtikal nad tem naukom katoliške cerkve. Katoliški cerkvi ne pade na um, da bi rekla drugovercih, da se ne morejo izveličati. Po nauku katoliške cerkve se lahko izveličajo tudi židje in pogani, namreč z dejanjem popolne ljubezni in pesanja, ki nadomešča krst. Katoliški učenjak Dreher piše: “Nekaj drugega je: Kaj nas bo zveličalo? in: Kdo bo izveličan? Kdor se šteje za katoličana, pa ne živi kot katoličan, bo pogubljen. Na drugi strani ne bo **vsak**, ki je **izven cerkve**, pogubljen. Kdor ni član cerkve, ne da bi bil sam tega kriv, bo kljub svoji zmoti izveličan.” Naj navedemo še besede Pija IX. iz njegove okrožnice z dne 10. avgusta 1863. “Quanto conficimur”: “Znano je, da ti, so brez lastne krivde

izven katoliške cerkve, ki pa žive po predpisih od Boga v človeško srce zapisanega naravnega zakona, z Božjo milostjo lahko dosežejo večno izveličanje.”

So li te besede, besede nestrpnosti, intolerance? Kje je kdo v katoliških listih čital, da bi se kdo norčeval ali smešil obrede drugovercev? In ako bi še to pripetilo, bilo bi to zoper duha cerkve, ki hoče z ljubeznijo pridobivati, ne pa s sovraštvom odbijati.

IV. POGLAVJE.

Naravoslovci.

“Ni neumnosti na svetu, da bi je ljudje ne verjeli.” Ta pregovor pride na misel, kadarkoli slišim ali čitam v kakem veri sovražnem listu: “Največji naravoslovci so bili brezverci, ateisti; toraj je ničevnost vere dokazana!” Taka trditev in tak sklep nam kaže, kako malo misli današnji svet. Vprašam, si je li jeden ali drugih teh “učenjakov” vzel toliko časa, da bi to svojo trditev dokazal? To mu ne pride na misel. Kratkotomalo to trdijo, dokažejo pa ne. Ako bi Rimski papež kako 2000 let staro resnico ponovil, verjemite mi, da bodo od Tibere pa do konca sveta začeli vsi brez izjeme kričati in zahtevati dokaze, in če bi jim tisočkrat dokazali, še ne bodo verjeli. Vse drugače pa je bilo, ako je Haeckel, Darwin ali kak židovski brezverski list pričel kaj brezverskega trditi. Takoj verjamejo vse, dokazov ni potreba, in Bog ne daj, da bi si kedo upal oporekati. Proglasili bi ga takoj za največjega tepca. Brez skrbi pa lahko rečemo, da trditev nasprotnikov nima podlage. Ni naš namen, da bi na tem mestu preiskovali, kake vere so bili vsi naravoslovci, tega ni treba. Ampak vzeli in našteali bomo nekaj največjih učenjakov iz 19. stoletja, ki je stoletje znanosti in napredka. Naštetli bomo samo nekaj učenjakov,

katere priznava **vsakdo brez izjeme** za učenjake. In lahko rečemo, da je pretežna njihova večina bila verpa. V imenu vseh lahko ponovimo besede znanega bakterijologa Pasteurja (Revue des quest. scint. p. 387): “Ravno zato, ker sem premišljeval in proučeval, postal sem veren kot Bretonec. In ko bi bil še bolj premišljeval in še bolj proučeval, bil bi veren kot Bretonka.” Da, ako hočemo sklepati iz vere naravoslovcev na vrednost, na ceno vere, potem pridemo neizogibno k zaključku Bakoja z Verulam: “Učenost je sila! Polovična učenost odvrta od Boga, toda **resnična in prava učenost vede k Bogu!**” (Nov. Organ. aphor. III.)

Naj navedemo sledeča imena:

Abadie, A. Th. francoski geograf, u. 1891. v Parizu.

Ampere, A. M., Francoz, elektrik iznajditelj prve vrste, u. 1856.

Babnet, J. slavni fizik.

Barrande, J., starinoslovec, umrl 1883.

Bell, S. Ch., angleški fizijolog za živce, u. 1842.

Beneden, P. J., zoolog, u. 1894.

Bernard, Cl. fizijolog, u. 1878.

Berzelius, J., kemik, u. 1884.

Beudant, F. S., mineralog, u. 1852.

Brewster, David, škotski fizik, iznajditelj kaleidoskopa, streoskopa, fluorescence, u. 1868.

Buoncampagni, laški matematik, umrl 1894.

Carnoy, J. B., belgijski biolog, kat. duhoven, umrl 1899.

Castracane, F. botanik, (duhoven), umrl 1899.

Caucht, A., francoski matematik, umrl 1887.

Chaptal, J. A., kemik, minister notranjih zadev, umrl 1832.

Dana, James Dwight, Amerikanez, zoolog, mineralog, u. 1895.

Daubree, G. A., geolog, predsednik akademije znanosti, u. 1896.

Davy, Sir Humphry, kemik, umrl 1829.

Desains, Q. P., franc. kemik, umrl 1885.

Dupuytren, anatom, umrl 1834.

Ehrenberg, C. G., zoolog in botanik, umrl 1876.

Faye, H., astronom, umrl 1902.

Foester, A., entomolog, umrl 1884.

Foucault, L., fizik; negovi poskusi z nihalom, umrl 1868.

Hauvy, R. J., mineralog, (kristalografija), umrl 1822.

Hitchcock, Ed. amer. geolog umrl 1864.

Kettler, E., nemški optik, u. 1900.

Lacordaire, J. Th., zoolog, napisal 10 knjig o hroščih, umrl 1871.

Liebig, J., nemški kemik; svetovno znan po svojih preiskavah na polji organske kemije, umrl 1873.

Palmieri, L., iznajditelj magnetoelektričnega aparata za dokaz zemeljskega magnetizma, umrl 1896.

Pasteur, L., fiziolog in kemik, u. 1895.

Perry, J., angleški astronom, umrl 1899.

Neslhuber, A. (avst. benediktinec), slaven astronom, umrl 1875.

Secchi, A., laški astronom; od nje ga imamo "spektralno analizo, umrl 1878.

Siemens, W. nemški fizik; znan po svoji "Siemens" — jednoti, umrl 1892.

Strutt, J. Wm., profesor eksperimentalne fizike v Cambridge, u. 1842.

Thompson, Ben., ameriški naravoslovec.

Volta, A., laški fizik, iznajditelj električnega toka, umrl 1827.

Našteli bi jih lahko še na stotine, toda že teh par imen nam pove dovolj. In kar se tiče prejšnjih stoletij, je zgodovinsko dokazano, da so bili najimenitnejši naravoslovci po pretežni večini verni kristjani, največ katoličani, tako da težko najdemo med njimi ateiste. Mi vidimo, kako prazna je trditev, da so bili največji naravoslovci ateisti; ravno življenje najimenitnejših naravoslovcev nam kaže, kako visoko so cenili vero. Toda naših "razsvetljencev" vse to ne briga, oni bodo svojo "golo resnico" trdili in nadalje,

ker ljubijo zmote, ker jim zmeta u-gaja in pomirjuje njihovo brezversko življenje. Kdor ima resnično voljo, da spozna resnico, temu bodo gornja imena zadoščala.

Končamo naj z besedami učenjaka-matematika Cauchy-ja, katere je zapisal Valson (Valson, La vie et les travaux du baron Cauchy, Paris):

"Sem kristjan, to je, jaz verujem v Božanstvo Kristusa, kakor so verovali Tycho Brahe, Kopernik, Descartes, Newton, Fermat, Leibniz, Pascal, Grimaldi, Euler, Guildin, Boskovič, Gerdil, kakor so verovali vsi veliki astronomi in matematiki preteklih stoletij. Jaz sem katoličan kakor je večina njih, in ko bi me vprašali za vzroke, bi jih z radostjo povedal. Potem bi videli, da moje prepričanje ni posledica podedova-

nih predsodkov, marveč globokih preiskavanj. Sem odkritosrčen katoličan, kakor so Corneille, Racine, La Bruyere, Bourdaloue, Fenelon, in kako je še ogromno število slavnih mož našega časa, ki so bili kras naših akademij. Sem istega prepričanja, katero so z besedo in dejanjem zagovarjali učenjaki prve vrste, kakor Ruffini, Haüy, Laennec, Ampere, Pelletier, Freycinet, Coriolis; in ako ne imenujem še živčih, storim to, ker poznam njihovo skromnost. S ponosom rečem, da sem našel plemenitost in velikost krščanske vere v svojih prijateljih, stvaritelju kristalografije (Haüy), iznajditelju kinina in stethoskopa (Pelletier in Laennec), v slavnem mornarju na "Uraniji" in nesmrtnem stvaritelju dinamične elektrike (Freycinet in Ampere)...

Jezus pri Jakopovem vodnjaku.

Spoštuj žensko -- Spoštuj dekle.

Dr. Josip Srebrnič.

(Ponatis iz "Mladosti.")

(Konec.x)

Drugače pa žensko spoštuj! To bodi tvoje načelo! To načelo, dosledno v dejanju izvajano, prinese tvojemu značaju plemenitost v nastopu in mišljenju, ki te bode kmalu krasno razlikovala od vsakega človeka, posebno od vsakega fanta drugega naziranja. Vsako spoštovanje namreč vzbuja gotove ozire, ki jih kar nehotе vpoštevati tisti, ki ima v sebi čut spoštovanja resnično razvit. Ti oziri nas držijo v gotovi razdalji od človeka, ki ga spoštujemo; smo sicer lahko zelo domači z njim, vendar nič prav nič si ne upamo in si ne dovoljujemo proti njemu, češar bi se morali sramovati pred Bogom in pred ljudmi. Občevanje z njim je tako, da ga lahko ves svet vidi, da mu ne more nihče nič očitati.

Zatoraj spoštovanje do ženske! To bodi splošno orlovsko pravilo. Seveda spoštovanje tisti ženski, ki ga zasluži, poštenei torej, krščanski in čednostni in takemu dekletu. Kajti dekle, ki na svojo čast in na svoje dobro ime nič ne da, tu ne pride vpoštev. S takimi Orel nikdar ne občuje, z njimi nima nikdar nič opraviti. In če bi se navzlic temu tukaj spozabil, bi ga prav gotovo že dan potem ne našel več v orlovskih vrstah.

Spoštuj toraj žensko! Seveda mora to spoštovanje imeti svoje globoke korenine v zavesti, da imamo povsod z Bogom opraviti, tudi tukaj; kajti Bog je, ki ima vse pravice nad vsakim človekom, tudi nad žensko in mladim dekletom. On ima vse pravice do njene duše, njenega srca in njene ljubezni. Nihče mu teh pravic ne sme kratiti, nihče izpodkopavati. Kakor najskrbnejši gospodar nad svojim vinogradom čuva on nad njimi. Bogu si torej odgovoren, če tu le trohico predaleč greš. On je, ki hoče imeti kakor v tvojem, tako tudi v dekliškem srcu in v de-

kliški duši svoje svetišče, da v njem prebiva po svoji milosti in mlado dekliško srce vlada in vodi. Vsega tega nas uči vera. Kdo bi si ob taki zavesti drznil kakorkoli stopiti proti božjim pravicam? Svete naj ti torej bodo vedno le pravice! To boš na zunaj najlepše izpričeval s spoštovanjem do ženske, do dekleta. To spoštovanje te bode tudi zadrževalo in ti branilo, čutiti, iskati in misliti kaj takega, česar se moraš pred Bogom in ljudmi sramovati. A ne zabimo: tako spoštovanje more imeti samo tisti, ki ima živo versko zavest in to zavest v sebi budi in neguje z rednim večkratnim prejemanjem svetih zakramentov! Zastonj boš takega spoštovanja iskal pri fantih ki se ogibajo cerkve in življenja po veri; zastonj torej pri njih tudi plemenitega občevanja z osebami ženskega spola posebno z dekleti. Celo proti lastni materi so surovi in pred lastnimi sestrami neotesani in vmazani!

Spoštuj žensko! In niti na um ti ne pride da bi se kedaj kakorkoli drznil spuščati se z njo v kake dvoumne besede ali nedostojne šale in dovtype ali celo v drzne nedovoljene nastope. Seveda pijača lahko človeka premoti, da se spozabi do besed in dejanj, ki bi jih trezen nikdar ne napravil. Pijača že čez malo mero zavžita postane kmalu nasprotnica vsake dostojnosti. Tisočkrat si morda že to sam opazil. Zatorej je treznost vedna spremljevalka vsakega lepega spoštovanja polnega občevanja z žensko.

Spoštuj žensko; In nobenkrat ne boš nevljuden in nasilen z njo; nobenkrat ne boš klel pred njo. Če je morda ona nevljudna, nasilna, jezična, prepirljiva, tedaj ni vredna, da imaš z njo opraviti. Pusti jo, naj se s svojimi nelepimi lastnostmi pred drugim izkazuje. Tebe ni vredna. A najprej moraš biti dostojen

in dober doma s sestrami. Srečna hiša, kjer so bratje in sestre skupaj, edini in veseli med seboj po spoštovanju, ki ga imajo drug do drugega, in po ljubezni, ki jih vse objema. Taka bodi vsaka hiša, kjer Orli prebivajo.

Spoštuj žensko! In ogibal se boš vseh nedostojnih besed in vsakega takega govoričenja, ko boš sam s tovariši skupaj. Surovo in ogabno kvantanje, ki si ga — žal — toliki fantje dostikrat dovoljujejo, dokazuje, kako skvarjeno je njihovo srce.

Spoštuj žensko! In mož boš dovolj, da boš zmerom prav pošteno "nahrulil" tisto dekle, ki zbog svoje gizdavosti pozablja na meje dostojnosti v svojem nastopu in v svoji obleki. Ravno zato, ker imaš v svojem srcu pravo spoštovanje do ženske, ji odkrito in brezobzirno porečeš, kako grda je v tvojih očeh, ker ima tako kratko in tesno krilo, tako prozorno in tako globoko izrezano bluzo, tako drzen nastop.

Spoštuj žensko! Čim bolj te bo tako spoštovanje prevevalo, tem manj bo v tebi spolnost silila v ospredje. Ne bo se upala; občutek spoštovanja jo bo držal kakor vklenjeno pri tleh. In če boš to spoštovanje gojil, skrbno in stalno kakor gori povedano, boš vendarle navzlic svojemu polnemu cvetočemu zdravju in navzlic svojim kipečim mladeniškim silam počasi zapazil, da ti je kakor pri materi in sestrah, ko imaš opraviti in občuješ z žensko, z dekleti. Glej, to je plačilo, ki ti ga Bog za tvoj trud nakloni. Verjemi mi, lepo, nebeško plačilo je to!

Srce plemenititi, to je naloga vsakega dobrega fanta, še posebno vsakega Orla.

Priložnost k temu ti je dana dan na dan: Spoštuj žensko, spoštuj dekle!

TVOJ NEDELJSKI TOVARIS.

Piše Rev. J. C. Smoley.

SEDMA NEDELJA PO BINKOŠTIH.

"Varujte se krivih prorokov."

Mat. 7, 15. —

Ta opomin Gospodov je bil potreben ob času Kristusa, potreben je pa tudi danes. I danes je mnogo krivih prorokov. Prihajajo od vseh strani: so to slabi, hudobni ljudje; so to neverske knjige; so to protiverski listi. Prihajajo k nam v ovčji obleki: z medenimi besedami nam zatrjujejo, da nas hočejo poučiti, da nam prinašajo napredek in prosveto, da nas hočejo osrečiti, a njihov nauk je pogubonos, ker nas hočejo oropati časne in večne sreče. So to grabežljivi volkovi.

Pokazati vam hočem danes nekaj krivih naukov, da boste spoznali, kako so brezmiselni in neverni vsled svojih posledic.

1. Je Bog, ki je vstvaril nebo in zemljo; tako uči vera; neverci pravijo: Ni Boga, vse je postalo samo od sebe tekom časa.

Kako brezmiselna je taka trditev? Ni stvari, ki bi postala sama od sebe; sama se ne napiše nobena knjiga, same se niso postavile in razvrstile črke v našem današnjem premišljevanju, sam se ne postavi noben stroj, sama ne zraste najmanjša travica. Vsak otrok, ki je komaj prišel v šolo hoditi, ve, da je moral nekdo napisati knjigo, vsak ve, da mora biti nekdo, ki vodi stroj, vsakdo ve, da je treba zasejati seme, ako hoče imeti žetev, da mora nekdo biti, ki je dal seme za prvo travico.

Krivi proroki pravijo: Vse je bilo od večnosti in tako ostane na veke! Od večnosti je bila stvarina in iz

te stvarine so se razvijali svetovi, trajajo nekaj časa, razpadajo in ustvarijo se zopet novi, in tako se bo vršilo na veke! Lahko se kaj takega trdi, a težko dokaže. Je to zaslepljenost. Ko bi kdo trdil: Leto za letom se menjavajo letni časi in to pojde tako na veke, bi govoril kakor kak slepec. Mi vemo, da to ni tako, in da bo enkrat naše zemlje konec. In tako je s celim svetovjem; tudi tega bo enkrat konec; je kakor navita ura, ko poteče čas, pride konec. Vsaka travica, vsaka živalica ima svoj konec, ima napisan zakon smrti v sebi. In spolnilo se bo, kar je rekel Kristus Gospod: "Solnce bo zatemnelo, mesec ne bo dajal svetlobe, zvezde bodo padale z neba, nebeske moči se bodo gibale"; spolnile se bodo besede: "Nebo in zemlja bosta prešla."

Svet ni od večnosti in večno trajal ne bo. Bog ga je vstvaril. Zakaj pa mnogi neverci ne verujejo v Boga? Vsaj nam že razum pove, da mora biti Bog. Ne verujejo radi prevzetnosti, iz napuha; nočejo priznavati Boga nad seboj. Ne verujejo radi svojih grehov; da bi se jim ne bilo treba bati Boga-Sodnika, slepe sebe in druge, češ vsaj ni Boga! Ne vidiš Boga, pravijo; in česar ne vidiš, ne veruj! Kolikō stvari ne vidimo, n. pr. elektrike itd., in vendar priznavamo, da je! Nismo videli Afrike, Azije itd., in vendar verjamejo, da se nahajajo ti deli sveta. Vidimo sled zveri v snegu ali pesku, zveri nismo videli, a vendar vemo, sodeči iz sledi, da je morala tukaj žival iti. In tako moram iz vsega kar vidim na svetu, soditi, da je Bog! Naša pamet nas sama vodi k Bogu, k večni blaženosti; kam pa bo privedla brezvernost neverca?

2. Si človek, vstvarjen po Božji

podobi, uči nas vera; neverci pravijo: Si žival! Kako različen je nauk: Si človek — si žival! In koliko jih je, ki verjejo nevercem! Kako čudna reč! Prvi človek je bil zapeljan v greh: "Bodeš kakor Bog!", prigovarjal mu je hudobni duh, le jej od prepovedanega drevesa! In človek je hotel biti kakor Bog — in se vprl proti Bogu. — Dandanašnji krivi proroki vpijejo: "Si žival", in koliko jih je, ki verjamejo in hočejo biti kot nemo živinče. In zakaj verjamejo? Ker hočejo živeti kakor žival in ugoditi svojem strastem. Je li mogoče, dragi moj, da bi bil nemo žival? More li žival spoznavati Boga, premišljevat o njem, premišljevat o večnosti? In jaz premišlujem! V meni mora biti nekaj drugega kakor v nemi živali, v meni je duša! In to dušo je odkupil Jezus Kristus s svojo krvjo! Kako vzvišen ta nauk, kako se razločuje od nauka nevercev!

3. Umrli boš, in po smrti te čaka novo življenje, večnost, tako nas uči naša vera; neverci kriče: S smrtjo je vsega konec!

Je-li mogoče, da bi bilo s smrtjo vsega konec? Ko bi to bilo, bi Bog ne bil pravičen, ker ne plačuje vsakega na tem svetu po njegovem delu; lažnik bi bil Kristus Gospod, ki je rekel, da bo naša duša živa na veke.

Toda krivim prorokom se bodo odprle oči po smrti. Sedaj nočejo verjeti, prišli bodo po smrti k sodbi — in kaj potem? Kaka bo njihova usoda na večnosti? Znana je vam zgodba o bogatinu in Lazarju. Bogatin ni verjel v sodbo po smrti, v večnost — bil je slep in skrbel je le za svoje telo. A umrl je — in odprle so se mu oči. Videl je svojo grozno usodo, rad bi bil rešil vsaj

svoje brate, ki so bili ravno tako zaslepljeni kakor on, in niso hoteli verjeti v večnost.

Krivi proroki, ki trdijo, da bo smrt končala vse, so slepi voditelji, in Kristus jim grozi: “Gorje vam, ki zapirate Božje kraljestvo ljudem; sami ne pridete tja in drugim, ki bi radi tje šli, branite . . . Gorje vam, voditelji-slepici!” . . .

Dragi moji: **Je Bog**, ki je vstvaril nebo in zemljo, in vse, kar je; tako nas uči vera. Ni Boga, pravi neverec! **Si človek, vstvarjen po Božji podobi**, pravi nam vera. Si nema žival trdi neverec. **Umrješ in po smrti te čaka sodba in večnost**, uči te vera. S smrtjo bo vsega konec, vpije neverec. Koga bomo poslušali: Kristusa ali krive preroke? Odgovor na to nam je dal sv. Peter: “Gospod, k komu pojdemo?” In dostavil takoj: “Ti imaš besede večnega življenja. Mi verujemo in smo spoznali, da si Kristus Sin Božji.” Da, Kristus Gospod, ima edino besedo večnega življenja, Njega se držimo. Amen.

OSMA NEDELJA PO BINKOŠTIH.

“In pohvalil je Gospod krivičnega oskrbnika.” — Luk. 16, 8.

Čudne se nam zde Gospodove besede, ko pravi: “In gospodar je pohvalil krivičnega oskrbnika.” Na prvi pogled se nam to res čudno zdi, da bi ga pohvalil radi njegove nepoštenosti; toda če uvažujemo besede, ki jih je dodal, potem so nam Gospodove besede jasne. Vidimo, zakaj ga je pohvalil: “Ker je previdno, pametno ravnal.” V čem pa je ravnal previdno, pametno? Sv. evangelij nam to pove. Bil je bogat gospodar, kateremu so tožili njegovega oskrbnika, da zapravlja njegovo premoženje. Poklical ga je k sebi in rekel: “Kaj slišim o tebi? Daj odgovor od svojega gospodarstva.” In kaj je storil oskrbnik? Hitro je poklical k sebi dolžnike; koliko si dolžan, vprašal je prvega? “Sto vrčev olja.” “Napiši hitro petdeset.”

“In ti?”, obrnil se je k drugemu. “Sto meric pšenice.” “Napiši jih osemdeset.” S tem je hotel zmanjšati račun napram svojemu gospodarju, na drugi strani pa si pridobiti prijateljev za poznejši čas, ker je vedel, da bo odpuščen iz službe. In to previdnost je pohvalil Gospod; in tako previdnost moramo imeti tudi mi glede večnosti. Tudi mi smo oskrbniki, imamo dušo in telo. Prej ali slej bo i nam Gospod zaklical: “Daj odgovor od svojega hiševanja!” Kaj nam je storiti? Ravnajmo previdno; zmanjšujmo svoj dolg in preskrbimo si prijateljev za večnost. —

1. Zmanjšajmo svoj dolg za sodbo!

Takoj po smrti bomo slišali glas: “Daj odgovor od svojega hiševanja.” Z česa bomo sojeni? Z mislij, želja, besed in dejanj. Gotovo bo to huda sodba. Zato bodimo previdni! Ne ravnajte, kakor ravna večina ljudi; dan za dnevom si naklada nove butare na svojo vest. Kam bo tak človek prišel.

Toda kako zmanjšati dolg za sodbo? Nekdo morda poreče: Imam toliko na vesti, da ne vem kje pričeti. Temu rečem: Ne boj se! Glej sv. Peter je imel raznovrstne napake, dokler je bil še ribič. Sam je to priznal. Ko je na Gospodovo besedo razprostrl še enkrat mreže in jih zajel ogromno množico, se je prestrašil in padel pred Gospoda: “Pojdi od mene, Gospod, zakaj jaz sem grešen človek!” In kaj mu je rekel Gospod: “Ne boj se!” In izvolil ga je za apostola.

I tebi bo Gospod pomagal, ako le hočeš! . . .

Bil je kmet, ki je svoje polje popolno zanemaril. Nekega dne pa je vendar pomislil, koliko bi imel dobička, ko bi polje ne ležalo tako zanemarjeno. Poklical je sina in mu ukazal, da bi pričel čistiti njivo od plevela. Sin je šel na polje; ko je pa videl, kako je vse zanemarjeno, je mislil sam pri sebi: “Tega jaz nikoli ne opravičim,” in legel je v senco. In tako je delal par dni. Prišel pa je oče gledat na polje, koliko je

že sin očistil, in videl je, da ni še nič storil. Vprašal ga je, kaj pač misli. In sin je priznal, da misli, da dela ne bo nikoli mogel dovršiti. Ja oče mu je rekel: “Dam ti svet: očisti vsak dan samo mal košček, in v kratkem času bo njiva čista.”

Taka njiva je naša-duša; v njej je morda mnogo plevela, mnogo trnja — kako boš vse to očistil? Dan za dnevom, teden za tednom se skušaj znebiti enega samega greha, in v kratkem času očiščena bo tvoja duša.

2. Hišnik je bil pa previden tudi v tem oziru, da je skrbel za bodočnost, ko bo brez službe. Preskrbel si je prijatelje. Prijatelje si oskrbimo tudi mi za sodbo. Kateri pa so ti prijatelji?

Je to najprej vera. “Brez vere ni mogoče Bogu dopasti,” pravi apostol Pavel. “Kdor ne veruje, bo pogubljen,” pravi Gospod. Zato si pa to vero ohranite! Kako je vsakdo previden, da mu kdo ne ukrade denarja in drugih dragocenosti! Skrije ga, zapre ga! Toda veliko dragocenejši je sv. vera. Sin Božji nam sam jo je prinesel z neba. In glejte, kako brezbrizni, kako lahkomisljeni so ljudje glede vere! Vsakemu sleparju bodo verjeli, nobena laž ni tako neumna, da se jih ne bi prijel; vsakdo lahko zabavlja in smeši njihovo vero. Oni pa molče. Je-li to pametno, je-li to previdno?

V drugo bodo naši prijatelji naša dobra dela. “Kaj pomaga, bratje”, opominja sveti Jakob, “ako kdo trdi, da ima vero, del pa nima. Vera brez del je mrtva.” Dobra dela toraj moraš imeti. Kaka? Dela krščanskega usmiljenja.

V duhu vas popeljem še k dvema možema, ki sta bila blizu smrti. Jeden je bil angleški kralj Henrik VIII., drugi pa sv. apostol Pavel. Ko je umiral Henrik VIII., obrnil je še enkrat svoje motne oči k okoli stoječim in rekel: “Prijatelji, zgubil sem vse: vero, kraljestvo, življenje, dušo!”

Stopimo pa k sv. Pavlu, ko se mu je bližal konec življenja. Bil je v ječi v Rimu in od tu je pisal svojemu

učencu Timoteju list, v katerem pravi: "Dober boj sem bojeval; tek sem dokončal; vero si ohranil" Kako velik razloček v smrti teh dveh mož! "Vse sem zgubil!", zdihoval je kralj Henrik. Vse je zgubil tudi Pavel, a vero si je ohranil, in ta ve-

ra, združena s pravičnim življenjem, prinesla mu je krono večne slave.

Daj Bog, da bi vi vsi mogli reči z apostolom Pavlom: "Vero sem si ohranil, prejel bom krono večne slave." Amen.

VEČNA LUČ.

Rev. J. Plaznik.

(Konec.)

Francka je ostala pri stariših. Črni oblaki, ki so prej grozili, so se razpršili. Spočetka je pomagala očetu pri lažjih računih in ga razveseljevala s svojo prisotnostjo, da je njegov kroničen glavobol hitro zginil. Knjigovodja je postal nepopoljšljiv pijanec. Francka je morala zavzeti njegovo mesto. Kljub temu pa je opravljala svoje duhovne vaje. Posebno rada je obiskovala vsak večer Jezusa v presvetem Rešnjem Telesu, ko je opravila svoje delo. Tedaj je bila izredno vesela. Kadar je prišla iz cerkve, je moralo biti v hiši vse veselo. Njen oče še ni maral podati resignacije. Vse je kazalo, da bo ostal v hiši do svoje smrti.

Tisti dan je tudi prišel. Mož in žena sta se kmalu preselila v večnost. Počivata zraven umrlih otrok. Francka je ostala zapuščena. Poslopje je dobil nov uradnik in nov knjigovodja.

Dobri Bog je pa čuval nad Franco. Ne smemo misliti, da na kak poseben način, ali s čudežem. Preselila se je v popolnoma katoliško mesto, kjer jo ni nihče poznal, razven nekaterih prijateljic. Tu je svobodno služila Bogu. Tu je našla, česar je iskala: skrito življenje, pri liko, da je bila pri sveti maši in svetemu obhajilu vsak dan, da je obiskovala Jezusa v tabernakelnu, kolikokrat je hotela in da je našla dobrega dušnega pastirja.

Večkrat je rekla: "Bog me varno vodi za roko. Ne zaslužim tega in nikoli se mu ne morem dovolj zahvaliti. Tako je Francka živela med svetom. Umrla je, kakor je živela —

mirno in srečno. Visoke starosti ni dosegla. Preteklo je ravno dvanajst let ob njeni smrti, odkar se je vrnila iz samostana.

* * *

Ne pozabimo še naše naselbine Kelnersville. Vedno več Čehov si je kupilo farne v bližini. Radi bi bili imeli stalnega duhovnika, toda čeških duhovnikov je zelo manjkalo. Farmarji so ugibali, kako bi si pomagali. Eden izmed njihovih sinov je tudi kazal posebno veselje za duhovski stan. Njegov oče ni mogel plačevati šole za njega. Zato so se vsi zavzeli, da bodo skupaj zložili, da ga bodo poslali v šolo. Škof pa je poslal nekega starega duhovnika, da med tem časom organizuje novo župnijo.

Bil je mrzel zimski dan, praznik svetega Antona. Snežinke so naletavale. Ta dan je bilo v Kelnersville blagoslovljenje nove, zidane cerkve in novega župnišča. Blagoslovljenje je izvršil domači škof iz Green Bayja, Rt. Rev. P. P. Rhode, D. D., govor pa je imel češki škof Rt. Rev. J. M. Koudelka, D. D. iz Superiora.

Po blagoslovu je škof nagovoril in pozdravil več družin in vse duhovnike, ki so se zbrali ob ti slovesnosti. Posebno je še pohvalil nekega duhovnika ki je prišel od daleč. "Me prav veseli, da vas tukaj vidim, častiti gospod župnik. Vi ste pač najdaljšo pot napravili.

"Gospod škof, saj sem skoraj moral priti. Če mi dovolite, vam razložim celo stvar.

Stvar je taka: Pred tremi mese-

ci je umrla v moji župniji dekle, ki je bila zelo pobožna. Bila je zelo ljubeznjiva in prijazna. Nekoč je bila celo v samostanu v St. Francis, Wisconsin, pa se je morala vrniti zaradi slabega zdravja. Ko so ji starši umrli, se je preselila v mojo župnijo. Njeno vzgledno življenje je veliko pomagalo župniji.

Tako svete osebe še nisem nikoli videl. Vedela je, da jo jetika hitro vleče v grob. Svoj denar je hitro razdelila v dobre namene. Teden pred smrtjo mi je rekla: "Vse sem razdala, razven neke svote, katero sem imela za spomin. To svoto mi je dal moj oče o božiču, predno je umrl. Tedaj mi je rekel: Francka, bila moja tajnica in pomočnica pet let. Če bi ne bilo tebe, bi bil moral že davno opustiti službo. Plače nisi dobila nobene, vendar te nisem pozabil. Pet let po 300 dolarjev na leto, zneso 1500 dolarjev. Tukaj so. Če tudi jih nisem marala, sem jih morala vzeti. Sicer nisem vedela, čemu bi rabila denar po svoji smrti. Nekoč sem klečala pred tabernakeljem in prosila Zveličarja, naj me razsvetli. Naenkrat sem videla plamen v večni lučki in sklenila sem, da dam denar za ustanovo za olje.

Moje najveselejše ure so bile pred najsvetejšim zakramentom. Ne morem povedati, koliko milosti, tolažbe in veselja sem prejela od Jezusa v tabernakelnu. Celó večnost ga ne bom mogla dovolj zahvaliti za vse dobrote, katere mi je skazal v najsvetejšem zakramentu v življenju. Pri njem sem našla zadnjo in edino tolažbo, ko se je začelo moje življenje bližati h koncu. Zato sem sklenila, naj gori in govori za mene mala, rdeča lučka, ko ne bom mogla več klečati, ga slaviti, ljubiti in moliti. Predstavljal bo moje srce, katero bo slavilo, ljubilo Zveličarja v nebesih. Povedala mu bo, kar hoče srce izreči. Jezus bo vedel, kaj hoče reči mal, rdeč plamenček mesto mene!"

Stari duhovnik je bil ginjen, ko je pripovedoval to zgodbo in njegov glas je bilo le še šepetanje.

Iz žepa je privlekel zavitek. "Tu

je pismo gospodične Francke, s katero podarja ustanovo za večno luč v tej cerkvi. "Rajnica sama je svetovala, naj se da denar revni cerkvi na deželi, ne v mestu. Zato sem tukaj. Takoj, ko sem bral, da bo tukaj posvečena cerkev, sem vedel, kaj bom napravil. Velika večna luč, katero vidim, bo ravno prav za to ustanovo."

"Tudi jaz sem opazoval to svetilko," dostavi škof. Župnik je potem pojasnil, da jo je pred leti poslala neka neznana oseba. Nikdo ne ve, kdo jo je daroval. Na svetilki je bil edini napis: "V veden spomin darovalca."

"Zahvalimo Boga," pravi škof in molimo za dva darovalca, katera se nista nikoli videla, vendar sta izpolnila ta dar, prvi je dal svetilko, drugi luč. Gotovo ne bo nikdo pozabil moliti za dekleta, kdor je čul njeno zgodbo. Bog ji bo poplačal z večno lučjo za malo luč, katero je tu prižgala v njegovo slavo. Gotovo ni samo slučaj, da sta ta dva darovalca tako prišla skupaj.

Nobena posoda za božjo službo ne more biti predragocena, da bi zadostno ovekovčila oni ogenj, ki je gorel v srcu čiste in nedolžne deklice.

Častitam cerkvi in župniji na dvojnem daru. Ker sta se dva dobrotnika združila, da sta omogočila, da bo tu vedno gorela luč pred najsvetejšim zakramentom, zato bo njun spomin v tej župniji vedno živ.

* * *

Nesrečni Karol Kolnik ni nikoli ozdravel. Kmalu je mirno umrl v zavodu. Bil je skoro vesel, ko je prišla njegova rešilna ura. Tudi njegova mati je mrtva. Zguba njenega sina je bila vzrok, da ji je počilo srce; najbolj jo je pekla vest, da ga je silila, da gre k vojakom. V svoji žalosti se je zopet zatekla k kapucinom na Mt. Calvary. Pater jo je potolažil, kolikor je mogel in jo spravil z Bogom.

Pred oltarjem v cerkvi farmerske naselbine pa gori v tej večni lučki ponižen, mali ogenj. Tu čuva, veli-

kokrat sam, razven župnika in njegove sestre, Jezusa v najsvetejšem zakramentu.

Ko se olje samo povživa na čast zakramentalnemu Jezusu, klečite pred njim dve duši; prva je mladaniceva, ki je hotel postati duhovnik, druga pa deklica, kateri ni bila izpolnjena njena želja, da bi živela in umrla v samostanu. Njena želja je bila služiti Jezusu do smrti.

Tudi stari župnik, ki je bil prvi čuvaj te večne luči, se jima je že pridružil. Na njegovem mestu je sedaj mlad župnik, katerega je poslala v šolo lastna župnija. Velikokrat ga vidimo pred najsvetejšim zakramentom in hvali Boga, da mu je dal to izredno milost, da se sme imenovati varuh in čuvaj Jezusov v zakramentu ljubezni.

POIZVEDOVALNI KOTIČEK.

Vprašanje: Odgovorite, prosim v "Ave Maria v Poizvedovalnem kotičku" če je res, da duhovnik ne sme maševati brez strežnika. Moj prijatelj to trdi. Jaz sem bil pa že sam večkrat pri sv. maši, ko je duhovnik sam maševal. Še zvončkal je sam. (Radovednež iz Clevelanda, O.)

Odgovor: Da, res je. Paragraf 813 novega cerkvenega zakonika pravi dobesedno: "Duhovnik naj ne mašuje brez ministranta, da mu streže in odgovarja."

Toda po vseh misijonskih deželah imajo pa škofje pravico dajati svojim duhovnikom posebno dovoljenje, da smejo maševati brez ministranta, ako je potreba. Vsi Amerikanski škofje so imeli to pravico, ki so jo vsem svojim duhovnikom podeljevali do sedaj redno. Zato je prav lahko, do ste bili že pri taki maši.

Vprašanje: Mladenec hodi za mano, o katerem vem, da nikdar v cerkev ne gre, da rad ponočuje, da se doma s stariši ne razume. Drugače je pa dober človek. Pridno dela in veliko zasluži. Kaj mislite o tem? — Kathie, Chisholm, Minn.

Odgovor: Nič! Pusti ga in ogni se mu deset blockov, če treba. Kdor ni dober ne za Boga, ne za stariše, tudi za ženo ne bo. Če nočeš verjeti pa poskusi sama na sebi.

Vprašanje: Rada bi bila sestra. Stara sem 16 let. Šolo sem izdelala samo "public." Kaj naj naredim. — Mary, Cleveland, O.

Odgovor: Mary 1. veliko moli. Poklic v redovni stan je posebna milost, katero Bog da le malokaterim. Da je to res

milost, boš spoznala še le, ko boš več let v redu. 2. Veliko hodi k sv. zakramentom. 3. preberi knjižico, katero sem ti poslal. 4. vprašaj spovednika za svet. 5. pojdi obiskat več samostanov raznih redov. Svetoval bi ti pred vsem sestre Notre Dame, ki potrebujejo slov. učitelje za sv. Vida in Lorajn.

Vprašanje: Moja prijateljica se bode poročila. Skupaj delava. Vere je metodistovske. Prosila me je, če bi ji hotela biti tovarišica? Ali smem? Smem iti v metodistovsko cerkev k njeni poroki? — M. L. Pittsburgh, Pa.

Odgovor: Če se gre samo za tovarišico pri slavnosti in ne za cerkveni obred v metodistovski cerkvi, vzlasti, ako je poroka v župnišču, ni grešno. V tem slučaju si samo priča, ki stojiš poleg in gledaš, kaj se godi. Tudi če bi šla v cerkev, ne greš tja radi metodistovske vere, temveč kot prijateljica neveste. Ne smeš pa sodelovati, peti ali moliti z njimi.

Vprašanje: Umrl nam je oče. Vsaki večer se mi sanja o njem. Kaj to pomeni? — J. V.

Odgovor: Da veliko mislite nanj čez dan, kar je gotovo lepo od vas. Česar je naša domišljija čez dan najbolj polna, to nam pa razkazuje v sanjah. Le molite zani!

Vprašanje: Hodim s fantom, ki ni katoličan. Rad bi me vzel. Rekla sem mu, da ga ne vzamem razun če sprejme mojo vero. Pravi, da bode to storil takoj po poroki, ko bode več časa. Kaj pravi-te na to? — Olga, Collinwood, O.

Odgovor: Olga, ti še vprašaš? Ne veš sama? Nisi še nikdar slišala, kaj uči tvoja cerkev o mešanih zakonih (mixed marriages)? Poznaš kaj takih zakonov. Koliko izmed njih je srečnih? Olga, verjameš ti fantom?

Devičice, noričice,
ki fantom vse verjamate.
Vam beli grad obetajo
še revne bajte nimajo!

Če zdaj ne bode postal katolik pred zakonom, boš morala pa ti po zakonu pustiti svojo vero. Navadno je tako. Olga, če me hočeš ubogati — o čemer pa dvomim — nikar!

Vprašanje: Jaz večkrat dobim v roke "Glas Svobode" in jo tudi berem. Berem jo iz radovednosti, da vidim, kako piše čez vero. Naročen seveda nisem nanjo. Imam greh?

Odgovor: Da! Čitanje listov, kakoršen je ta list, je vsakemu katoličanu pod smrtnim grehom prepovedano. Izvzeti so profesorji bogoslovja, uraniki, ki branijo sv. vero in še nekateri drugi. Splošno mora pa imeti posebno dovoljenje, kdor hoče čitati take liste, spise ali knjige. Seveda kdor ga slučajno sem pa tja dobi v roke, pa ga iz radovednosti malo pogleda, gotovo še ni smrtni greh.

ALI SI ŽE DOSMRTNI NAROČNIK? KAJ ČAKAŠ!

Joškov Božič.

REV. J. PLAZNIK.

A oglu stoji velika, siva cerkev, na drugi strani ceste pa se razprostirajo številne hiše, kjer živijo vsakovrstni ljudje, bogati in revni.

Za Joška je bilo pač hudo, ker si je zvinil nogo in se hudo prehladil, da je moral ostati doma in ni mogel skakati po snegu. Gledal je skozi okno v pročelje veličastne cerkve. Nad vhodom stoji krasen kip, podoba Zveličarja. Vsakdo je poznal to podobo zaradi njene miline.

Snežinke so padale Jezusu na roke in veter mu je nametal polne roke snega.

Popoldne je prišel vrtnarjev voz, poln cvetljic in vencev. Joško si je v duhu predstavljal lepoto hiše božje.

Mamica je šivala razkošno obleko. Da je preživljala sebe in sinčka, je morala šivati, dokler so ji oči služile. Plinova luč je bila preslaba. Nocoj se žena sploh ni lotila šivanja, ker jo oči preveč bole.

"Z vami grem nocoj v cerkev, mamica," je rekel Joško.

"Pomisli na svojo nogo in kako si prehlajen," odvrne mati.

"Mamica, pogledjte, kako ima Jezus polne roke snega in kako se mu svetijo v luči." Večerne luči so bile že prižgane.

"Ali ni Jezus lep, kadar ima polne roke snega?"

"Jezus nas blagoslavlja," pojasnjuje mati.

"Da, sneg je blagoslovil, mamica, posebno še, ko bom dobil nove sanke, ni res?"

"Ne vem, če jih boš, dragi moj."

"O, draga mamica!" je prosil.

"Ti ne veš, kaj je božič, dragi deček. Božič ni zato, da jemljemo darila. Božič je za dajanje, ljubezen, Ljubezen je dajanje. Mamica hoče, da misliš na Jezusčka, kakor ga vidiš nad cerkvenimi vratmi. Misli na njega, ko je bil še majhen otroček, kakoršnega ima gospa Kus, naša prijateljica, tako malega, da še glavice ne more sam pokonci držati. Marija je držala tega malega otročiča v naročju, ko je sveti Jožef popravljal slamo v jaslicah. Ti

Mr. Anton Grdina, ki bo zastopal ameriške Slovence na orlovskem taboru v Mariboru v Jugoslaviji.

si imel že lepo, gorko posteljo pripravljeno, ko si prišel k mamici. Za Jezusčka pa je bil samo hlev in jasi. Njegovi prstki so bili tako slabotni, da jih še sam skleniti ni mogel. Njegova usta so se odpirala, kakor jih odpira mlad ptič, ko čaka matere. Njegovo dihanje je bilo rahlo, kakor bi nečesa prav mlo prosil, namreč: 'Ljubi me. Ljubi me!' Moje drago ljudstvo, katero

sem vstvaril, nima doma za mene. Odpri svoje srce in mi napravi prostor. Odpri je in dal ti bom darov, kakoršnih ne more svet dati. Dal ti bom žive vode . . ."

"Kaj mislite, mamica?"

"Pozabi na sebe in misli na Jezusa, vse ti bo dal, česar potrebuješ in ni se ti treba bati."

"Sanke?"

"O, Joško, ali ne veš, kaj mislim?"

"Jaz bi pa sanke rad."

"Joško, ti delaš skrbi mamici." Naslonila se je nazaj. Joško je videl, kako je slaba, blede.

"Pokliči najino prijateljico," je še rekla s slabotnim glasom.

Joško je šepal k sosedi in se zopet vrnil k materi, ki je sedaj ležala na postelji. Gospa Kus je prihitela z večerjo, katero je skrivoma pripravila za to malo družino.

"Anica, Joška bom poslala po zdravnika in k groserju. Saj se ne bo prehladil če ga dobro zavijem in mu natakнем galoše na noge. Ne, tvojega denarja nočem. Saj še obleke nisem zgotovila in rabiš ves denar, kar ga imaš. Moj mož je dobil lepo božično darilo in bi ne bil zadovoljen, če bi tebi ne pomagala. Mislim, da ti ni nič drugega, kakor lakota in preobilno delo. Najboljše bo, da te zdravnik preišče."

Joško je malo povečerjal in že je bil na cesti.

Nekdo je hodil okrog doli po mestu, kakor bi ne vedel kam. Bil je v vojaški obleki in imel je sive lase. Obraz mu je bil upadel, oči žalostne. Bil je zadržan v Sibiriji in ravno je prihajal od svojega odvetnika.

"Ne, tvoja žena se ni oglašila pri meni," mu je rekel odvetnik.

"Ne vem, zakaj sem jo pustil samo."

"Morda te čaka tudi novica, da so ti stariši umrli, katero smo ti poslali, kje na francoskem," je nadaljeval odvetnik.

Tujec se je žalostno obrnil stran. Koliko je sanjaril o domu, sedaj pa zve, da stariši niso več živi, da je šla žena s sinom neznano kam.

Pri veliki cerkvi je zazvonilo šest, ko se je zbudil iz žalostnih, oziroma, veselih sanj v žalostno sedanjost. On in Anica sta šla skupaj k spovedi na ta večer in skupaj prejela sveto obhajilo drugo jutro. Število sveč je gorelo na velikem oltarju, rdeče in zelene cvetljice, kadilo, svetel kelih v rokah belo oblečenega duhovnika, ki je stal, kakor angelj pred prestolom. — O, Bog! smejala sta se samega veselja, da sta bila skupaj.

Toda sedaj! — — — Bil je že lačen in rabil je počitka. Tam na oni strani ceste je restavracija. Vstopil je, si naročil priprosto večerjo ter se vsedel blizu peči. Gorkota ga je omotila. Gostov je bilo le malo. Gospodar je prišel k njemu, rekoč: "Lep čas za otroke prihaja. Lahko se bodo sankali letos." Tujec se je nemirno zganil in pokimal.

"Božič ni nič brez otrok," nadaljuje gospodar. Jaz jih imam šest, ali jih imate tudi vi kaj?"

"Ne, nisem mislil na božič, sem imel sitnosti . . ."

Velik deček je prihitel v sobo. "Papa, avtomobil je povozil Joška! Tu noter ga bodo prinesli!"

Prijazen gospodar je bil takoj zunanaj. Tujec je sledil, ne da bi pomagal, ampak, da bi ne videl krvi in ne čul sokanja. Tega je imel dovolj v Evropi.

Ga že nesejo noter. Mala glavica se je sklonila na gospodarjevo ramo. Siva suknjica mu pokriva prsi. Kapje nima več. Njegove rujave oči so omotene. Njegov obraz je bil, kakor sneg o božiču, usta so odprta in kažejo dvojno vrsto lepih, belih zob. V roki drži naslov zdravnikov in srebrn dolar, katerega mu je dala gospa Kus za groserja. Joško pa ni

videl ne zdravnika, ne groserja.

Tujec je samo enkrat pogledal otroka in se zavzel za njega. Položil ga je na divan, mu odpel suknjico in poslušal, če mu srce še bije. Poslal je takoj po zdravnika. Zdravnik je rekel, da je otroku strah največ škodil. Tujec je vzel dečka in ga položil v posteljo v prvem nadstropju. Nato je čakal, kedaj se deček zave. Kako nestrpno je čakal, ker je vedel, da mu bo deček nekaj povedal, kar hoče vedeti. Čim dalje je gledal ta dečkov obraz, tem bolj je bil gotov, kaj mu bode deček povedal.

Ura je odbila deset. Deček je odprl oči.

"Tvoje ime je Joško, ni res?" je rekel tujec in ga držal za roke.

"Kako pa veste? Kje pa sem? Bil sem na potu k zdravniku za mamico."

"Ali tukaj živiš. Joško? Spodaj niso vedeli, kje živiš. Samo to vedo, da ti je Joško ime. Ali mamica tukaj živi? Nekega dečka sem poslal na tale naslov."

"Domov bi rad šel," je prosil Joško.

"Ne Joško, še nisi dovolj močan, da bi šel domov. Mamica bo že prišla sem. Mislim, da jo poznam; toda, gospa Kus je bilo napisano na listku."

"Ta je naša prijateljica, poslala je po zdravnika za mamico," je rekel in zaprl oči.

"Ne zaspi še, Joško, dokler mi ne poveš svojega imena."

Moje ime je tako, kakor moje mamice — Laharner.

"Saj sem vedel, saj sem vedel. Ali je zelo bolna?"

"Gospa Kus je rekla, da je preobilno delo in stradanje," je rekel deček in zaspal.

Joška se je zbudil, ko je drugič zvonilo k božični maši. Pri postelji je sedela mamica in vojak. Ko sta opazila, da se je prebudil, sta pokleknila k postelji prav skupaj. Mamica je imela mokre oči in se čudovito lepo nasmehnila.

"Moj dragi Joško, Jezušček ti je poslal nekoga, kogar si zmiraj hotel

imeti. Ugani Joško, koga?"

"Ali je oče?" je vprašal Joško in skušal vstati. Naslonil je glavico na očetovo roko in zopet zaprl oči in rekel: "Mamica, pa imamo očeta!" Božični zvonovi pa so še zvonili.

JEZUS.

M. Elizabeta.

V brezdanjem morju večnosti počiva hip, trenutek tisti, ko prvokrat boš stal v lepoti polni pred mano, Jezus; ko prvič čula glas bom tvoj, ko videla bom prvič te od blizu, kot gledal te je Tabor galilejski, kot gledalo z ljubeči Magdaleno je v tvoj obraz velikonočno jutro. Skrivnostnolepi, sveti hip, kako te čakam z gorkim hrepenejem, kdaj prideš, kdaj?

Pomladni venci, blesk gora, prelest dehtečega polja, polnočni smehljaj zvezda in lunin žar in ogenj solnc, vse to zbledi pred tistim hipom, ki čakam nanj. Ne čutim trnja kron bodečih, ne ostrih križevih robov, če gledam v tvojo luč, veliki hip. Sladkosti ni, ki tebi slaj bi vzela, britkosti ni, ki senco bi razpela čez tvoj sijaj in blesk.

Vse vzemi, zemlja, vse, le eno pusti: ob sveti hostiji naj hrepenim po prvem srečanju z Gospodom!

Kdo bo rešil civilizacijo?

Španski državnik Cortes je rekel 4. januarja 1839 v svojem govoru: "Civilizacija devetnajstega stoletja! Tebe ne bodo rešili Tvoji govorniki v svojih slavonspevih, tvoje umetnosti ti ne bodo nikaka opora, tvoje armade bodo pospešile tvoj pogin: despoticne sile preprečile bodo vse tvoje nade. Ti ne boš padla vsled jednega samega despota; zvijala se boš poginila pod nogami ljudskih mas, AKO SE KRIŽU NE VKLONIŠ!

ORLOVSKI TABOR.

Čast ameriških Slovencev je rešena, toliko je gotovo. Na orlovskem taboru bodo častno zastopani. Te dni je odšel Mr. Anton Grdina, podpredsednik Zveze Kat. Slovencev in še nekaj drugih v Evropo. Več jih je odšlo že preje. Nastopili bodo skupno pod ameriško trobojnico. Škoda, da niso prometne zveze že bolj urejene, kajti veliko rojakov, ki so se priglasili, se je zbal in so odložili svoj odhod. Boje se, da vsaki čas ne izbruhne nov boj med Italijo in Jugoslavijo.

Tudi darov ne bode nesel toliko kolikor bi se bilo pričakovalo. Vendar pri sedanjih naših zmešanih razmerah, se je nabralo dovolj. Nabiranje se sploh ne bode še ustavilo, temveč je to samo še-le začetek.

Od vsakega naročnika "Ave Maria" pričakujemo najmanj po \$1.00 za ta orlovski sklad.

Dragi naročniki! Še vsikdar so se naročniki "Ave Maria" skazali kot edino zavedni katoličani, katerih katoličanstvo je živo in požrtvovalno, pokažimo, se tudi sedaj! Če drugi katol. listi nočejo ničesar storiti, mi pa kar na noge.

Nad \$5.000 bode, ako da vsaki po \$1.00.

In hitimo s svojimi darovi. Jugoslovanske krone gredo v ceni navzgor!

Dajmo, dragi naročniki, ta čas do tabora doseči to svoto! To bode veselje in navdušenje na Taboru, ako se to doseže! Kako bodo tisoče mladeniških src slovenskih fantov veselja zarajalo, kako bodo klicali: "Živio" — nam naročnikom lista "Ave

Maria."

"National Catholic Welfare Council" — Zveza škofov bode uradno zastopana.

Catholic Union, Mladeniška organizacija, bode skušala poslati svojega zastopnika.

Knights of Col. bodo storili, kar bodo mogli, da pomagajo našim fantom.

Oosedaj še darovali:

Mr. Anton Gregorich, Chicago, Ill. \$5.00.

Mrs. J. Terselič, Chicago, Ill. je nabrala \$10.00.

Lira v Clevelandu bode dala \$100.00.

Društvo sv. Vida, Cleveland, O. \$50.00.

NAŠI NOVI DOSMRTNI NAROČNIKI:

117. Mr. John Koprivnik, Martin, Pa.
118. Mrs. Ivana Filipčič, McKinley, Minn.
119. Mr. Gregor Churek, East Pittsburgh, Pa.
120. Mrs. Mary Janzel, Pueblo, Colo.
121. Mr. Marko Plut, Sheboygan, Wis.
122. Mrs. Rozalija Požlep, Hasting, Colo.
123. Mr. Anton A. Kranjec, Barberton, Ohio.
124. Mr. Steve Yenko, Oakdale, Pa.

Rojake lepo prosimo, da se naročite na list "Ave Maria" in priporočite list "Ave Maria" Vašim pri-

jateljem. Prosimo vse prijatelje sotrudnike lista, da nam pridobite vsaj vsak po enega dosmrtnega naročnika, ker s tem nam veliko pomagajte.

1. Kadar se preselite sporočite nam Vaš NOVI in STARI naslov.
2. Ako lista redno ne prejmete, sporočite to Vašemu krajev-nemu g. zastopniku, ali pa sporočite na upravništvo lista

V molitev priporočamo.

Za zdravje: Rev. A. A. Princič, Tucson, Ariz.

Družina J. J. Bodnar, Wilkes Barre, Pa.

Mars. Veronika Terlep, Joliet, Ill.

ZAHVALE.

Zahvaljujem se Mariji Pomagaj, Presv. Srcu Jezusovemu in sv. Antonu Padavanskemu za ozdravljenje.

Joseph Ogulin, Joliet, Ill.

Zahvaljujem se Materi za ozdravljenje mojega otroka. — Mrs. Frančiška Volk, Pueblo, Colo.

Zahvaljujem se Presvetemu srcu Jezusovemu in Marijinemu za večkrat u-slišane prošnje. — A. C. Joliet, Ill.

Zahvaljujem se Mariji Sedem Žalosti za ozdravljenje. — M. N. Canonsburg, Pa.

Čast in hvala Presv. Srcu Jezusovemu in sv. Ani za pomoč v hudi bolezni.

Jennie Stražišar, Cleveland, Ohio.

DAROVI ZA AVE MARIA.

F. B. 15 dol.: John Bodnar in Katarina Berce po 5 dol. J. Sotovšek, zbirka. 3 dol. 65 centov: Jožef Debevc, 33 dol. Franc Ponikvar, Ivan Kovačič, Frančiška Volk, in neimenovana po Mariji Bevc, po 2 dol.: Frančiška Kocijančič, Antonija Hudales, Alojzi Juhert, John Perko, Lovrenc Bandi, Marija Zore, Marija Tomažič, Mihael Tomažič, Neža Kos, Marija Svete, J. Burgstaler, Helena Auserer, Jožef Blatnik, Ivanka Stražišar, K. Sterk, vsi po 1 dolar.

Jožef Ogulin, Katarina Kuzma, Frane Blatnik, po 50 centov.

Telephone: Canal 1614

VSTANOVLJENO 1888

A. M. KAPSA

Slovenec priporoča svojo trgovino z železnino.

Pošteno blago — zmerne cene.

2000-2004 Blue Island Ave., Cor. 20th St.
Chicago, Ill

Pridite in prepričajte se!

Severova zdravila vzdržujejo
zdravje v družinah.

Splošna tonika.

Nihče ne bo oporekal izjave, da je splošno zdravje odvisno največ od pravilne prebave. Če je prebava slaba, počasna ali nezadostna, se razvijejo druge bolezni. Vsakdo izmed nas bi moral torej biti oprezen in gledati, da je prebava redna.

Severa's Balsam of Life

(Severov Živiljski balsam) je zaželjena tonika, ki je znana, da deluje najuspešnejše. Ta balsam je splošni stimulant in je dokazal svojo vrednost v zdravljenju neprebrave, dispepsije, pomanjkanja teka, navade zabasjanja in splošno hira-joče stanje. Cena 85 centov in 4c davka. Naprodaj v vseh lekarnah.

W. F. SEVERA CO.
CEDAR RAPIDS, IOWA

SEIZ BROS.

Priporoča vsem slovenskim duhovnikom svojo veliko izbiro nabožnih knjig v vseh jezikih, vseh cerkvenih potrebščin, kipov, podob, svetinjc i. t. d.

Priporoča se tudi vsem slovenskim društvom ri nakupu zastav in društvenih znakov.

21 Barclay Street, New York
Telefon, 5985 Barclay.

FRANCIS D. NEMECEK

FOTOGRAF

Se priporoča Slovenecem

1439 W. 18th St. Chicago, Ill.
Telephone: Canal 2534

Slovenski zobozdravnik

DR. M. JOSIP PLEŠE

Ordinira od 10- ure zjutraj do 8 ure zvečer. Ordinira tudi izven določenih ur po dogovoru.

Specialist in Bridge Work and Gold inlays
248 E. 72nd STREET, NEW YORK CITY.

Za vse Ljudi in za Vse Slučaje

Gotovo je, da imam največje prodajalne in najbolj založene z različnim blagom, za slovenske gospodinje in gospodarje, pa tudi za žene in neveste, ker imam fino pohištvo in druge potrebne reči.

PRVE SO GOSPODINJE, katere dobijo pri meni najboljše peči, preproge, linoleum, posodo, vozičke, zibe, blazine, omare in drugo.

GOSPODARJI VEDO, da imam raznih barv, železja, ključavnic, cevi za plin, stekla, korita in drugo vedno v zalogi.

NOČ IN DAN pa imam otvorjen pogrebni zavod z "AMBULANCAMI." — Trije ambulančni in bolniški avtomobili so vedno na razpolago za vsaki čas, za vsako nezgodo ali bolezen.

Največji pogrebni zavod, v katerem izvršujemo vsa dela v največjo zadovoljnost naroda.

Oba telefona noč in dan:

Bell: Rosedale 1881.

O. S. Princeton 1381.

ANTON GRDINA, TRGOVEC IN POGREBNIK

6127 ST. CLAIR AVENUE.

PROŠNJE IN IZJAVE

Rojakom, kateri želijo dobiti svoje sorodnike iz stare domovine v Ameriko

izdeluje

MIHAEL ŽELEZNIKAR
slovenski javni notar
v uradu "EDINOST"

Pišite za pojasnila na:
"EDINOST"

1849 West 22nd. Street,
CHICAGO, ILL.

FRANK SUHADOLNIK

veliko stori za "Ave Maria" in "Edinost". On je zastopnik za ta dva lista. Rojaki, ali ne mislite, da tak mož zasluži, da kupujete pri njem. — On ima

Veliko zalogo obuval

Zanesljiva in točna postrežba

6107 St. Clair Ave.

CLEVELAND, OHIO.

S slabim želodcem ni uspeha!

Dr. Orison Swett Marden, sloveči pisatelj pripoveduje: "Možgani do-
be veliko kredita, ki bi ga pravzaprav moral dobiti želodec." In prav ima
Na tisoče ljudi je na svetu, ki se imajo zahvaliti za svoj uspeh v življen-
ju predvsem dobri prebavi. Kdor ima slab želodec in trpi bolečine, ne
more imeti nikdar popolnega uspeha. Najbolj zanesljivo zdravilo za slab
želodec je:

Zlata kolajna

San Francisco
1915

Veliko darilo

Panama 1916

TRINERJEVO AMERISKO ZDRAVILNO GRENKO VINO

Pripravljeno je samo iz grenkih rastlin,
korenin in lubja znane zdravilne vrednosti in
naravnega rdečega vina. Izčisti želodec, odpra-
vi vse snovi iz notranjosti, pospešuje prebavo,
vrne slast in ojači živce in celi sistem. Za za-
prtje, neprebavo, glavobol, omotico, nervoz-
nost, pomanjkanje energije, splošno omemog-
lost, i. t. d.

Trinerjeva Angelika Grenka Tonika

je splošno odvajalno in zelo okusno sredstvo proti slabostim telesnegasistema.

TRINERJEV LINIMENT

je izvrstvo zdravilo, zelo močno, toraj uporabno za zunanja zdravila.
Oprostilo te bo revmatizma in trganja. Ako so tvoji udje otrpli, ali imaš
bolečine v hrbtu, ali si kak ud pretegnil ali zvil, za otekline itd., ako si z
njim namažeš utrujene mišice ali noge potem, ko si se iskopal, boš začu-
den čutil blagodejen upljiv.

TRINERJEV ANTIPUTRIN je najboljši čistilec za zunanjo upo-
rabo: Grgranje, izpiranje ust, čistenje ran, odprtini i. t. d.

V vseh lekarnah.

JOSEPH TRINER COMPANY

1333-1343 S. Ashland Ave, Chicago Ill

